Het land der WITTE MANNEN

DOOR

HANS G. KRESSE

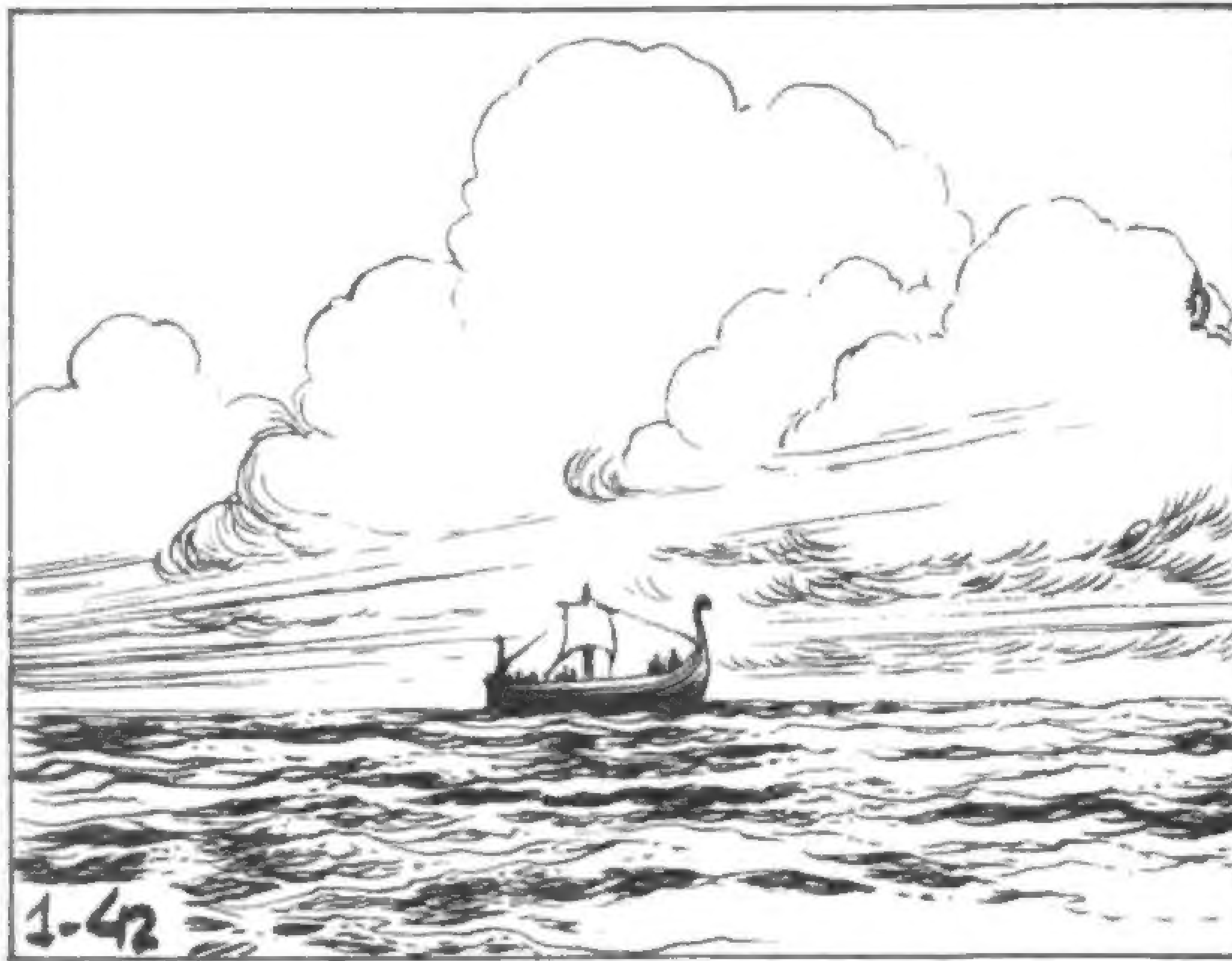
EEN AVONTUUR VAN ERIC DE NOORMAN

Inleiding

De avonturen, welke Eric de Noorman en de zijnen beleven op het eiland Harragh, waar zij, op de terugweg naar Noorwegen, gedwongen waren te overwinteren, blijken van ingrijpende invloed te zijn op het verdere leven van Eric. Na veel strijd — niet het minst met zichzelf — besluit Eric afstand te doen van de troon van Noorwegen, ten gunste van zijn zoon Erwin, die inmiddels gehuwd is met het innemende Romeinse meisje Orisia. Aldus vrij van de verplichtingen, die het koningschap hem oplegt, kan Eric de Noorman, die een kleine groep volgelingen om zich heen verzameld heeft, thans zijn krachten geven aan het tot klaarheid brengen van de vreemde verhalen, die de ronde doen over een „Land van Beloften", een land dat daar ergens ver in het westen te vinden zou zijn.
De tocht met de Noorse Drakar over de Atlantische Oceaan naar dat onbekende land duurt lang, tè lang voor de onderworpen mannen van Ondur, Eric's verslagen vijand. Zij morren en kweken een opstandige stemming, welke tot een eerste uitbarsting komt als Eric, op onderzoek uitgegaan op een onbekend eiland, zich eensklaps door de krijgers, die hij meegenomen heeft, verlaten ziet. Svein Langtand weet echter de moeilijkheden voorlopig te klaren. Onder zijn leiding landen ook de overigen op het eiland. Eric de Noorman heeft daar inmiddels vreemde dingen ontdekt, o.a. een hut, waarin zij kruiken van Noorse oorsprong vinden. De hut blijkt bewoond te worden door een vreemde man, Olaf geheten. In de hut vindt Cendrach, de scheepsbouwer, hem toebehorende, op perkament geschreven aantekeningen terug, welke Ragnar de Rode hem ontstolen heeft... Een Ierse geleerde uit het gezelschap van Ragnar heeft Cendrach's gegevens voor Ragnar verklaard en nader uitgewerkt.
Olaf ontpopt zich als een groot tegenstander van Eric. De Ierse geleerde, een Filid, die ook op het eiland is, wordt een bondgenoot van Eric.

Het slot van de vele verwikkelingen, die nu volgen, is dat Eric de Noorman, na heftige strijd tegen Olaf en de mannen van Ondur, gesteund door de Filid, de zegepraal behaalt. Het vervolg van de tocht — weg van het eiland — is echter verre van voorspoedig. In duisternis, koude en mist loopt de Drakar te pletter op een ijsberg. Eric en zijn mannen komen terecht op een troosteloos en kaal eiland. Uit de gesprekken met de bewoners, die aanvankelijk moeilijk te benaderen zijn, en uit de situaties ontstaan na het breken van verwoede tegenstand van een groep hem vijandig gezinde mannen, kan Eric de Noorman maar één conclusie trekken: de weg naar het „Land van Beloften" is alleen te bereiken door het even geheimzinnige „Land van de Witte Mannen"...

Het land der witte mannen

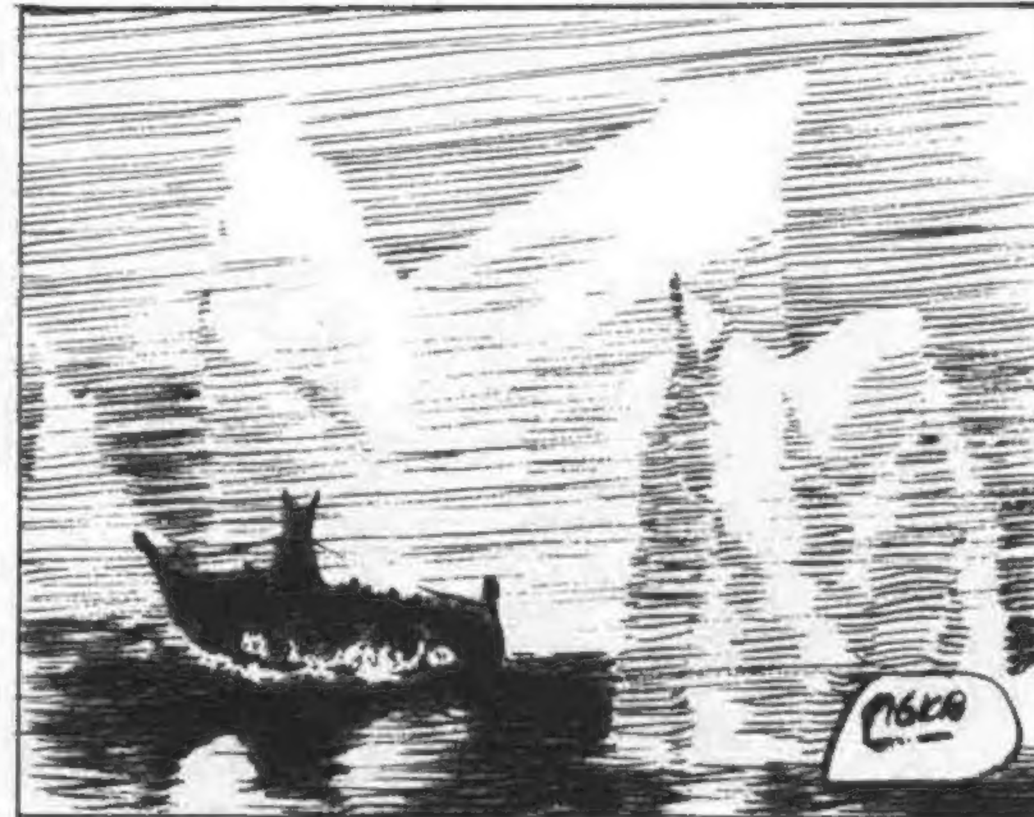

Over de eindeloze watervlakte glijdt eenzaam een klein schip. Eric de Noorman is met zijn mannen weer op weg, om het Land van Belofte te zoeken. Na gezamenlijk overleg is hiertoe besloten en op aanraden van Cendrach de Scheepsbouwer wordt de koers voorlopig zuid-west gehouden. Begunstigd door de zeestroming en voor de wind varend, zijn ze nu al enige dagen onderweg en ze komen snel vooruit. De Ondurmannen geven geen last meer; blijkbaar hebben ze ingezien, dat het er voor hen niet beter op zou worden. Nergens in wijde omtrek is land te zien, maar wel komt er hier en daar drijfijs op hun weg. Dit vervult de Noorman met enige bezorgdheid, te meer, daar het gaandeweg neveliger wordt. 'Een botsing met zo'n ding zou een rare grap zijn, Noorman,' laat Svein zich horen. 'Het wordt aldoor moeilijker, ze te onderscheiden,' mompelt Eric bekommerd. De avond begint te vallen en tot overmaat van ramp wordt de nevel dikker. Er is totaal geen zicht meer en in volslagen duisternis glijdt de Drakkar door. In stijgende angst en onrust trachten de mannen in de donkerte iets te kunnen zien, bevreesd het volgende ogenblik de dreigende schaduw van een ijsberg te zien opdoemen.

Eric staat aan de helmstok en Cendrach houdt hem gezelschap. Als een reusachtige schim doemt de gestalte van Svein op, zelfs op deze korte afstand haast niet te onderscheiden. Ingespannen tuurt Eric langs stuurboord in de duisternis; de mannen zijn allen stil, ze luisteren naar het geringste teken van onraad. De enige stem, die de stilte verbreekt, is die van de uitkijk in de voorplecht, die waarschuwt, als hij een ijsschots ontdekt, wat hem moeite genoeg kost. Nog steeds glijdt de Drakkar ongehinderd voort, langzaam en in een voor de bemanning haast ondragelijke spanning... tot opeens de uitkijk een schreeuw geeft en een geweldig gevaarte vlak voor het schip opdoemt. Eric gooit het roer om maar het is al te laat. De Drakkar wordt geramd, half uit het water getild en zakt, terwijl er een siddering door het schip vaart, over naar bakboord. Een ijskoude golf overspoelt de boot, die snel begint te zinken...

Alles gaat zo gauw in z'n werk, dat Eric de grootste moeite heeft te zorgen, dat hij niet verdrinkt. Grote watergolven hebben de boot overspoeld, zodat die in minder dan geen tijd is gezonken en alles en iedereen te water is geraakt. Eric worstelt om boven te blijven. Overal om hem heen klinkt geschreeuw in de duisternis en de mist. Dekplanken, voorraden gedroogde etenswaren en schilden drijven in het rond. Allereerst kijkt Eric naar Cendrach uit. De oude man kan onmogelijk zichzelf redden in deze toestand. Gelukkig ziet hij hem ineens vlak bij, hij heeft zich aan een dekplank vastgeklemd. Eric helpt hem boven op een stuk drijfhout te komen. 'Wat is er van de anderen geworden?' roept hij, maar Cendrach kan hem niets vertellen. Eric bedenkt, dat ze het in het ijskoude water niet lang zullen volhouden. Dan dringt ineens het geroep van: 'Noorman, Noorman!' tot hem door. Het is de stem van Svein en op hetzelfde ogenblik ontwaart Eric de vage schim van een wegdrijvend bootje in de vale mist. Hij schreeuwt uit alle macht: 'Hier, Svein!'

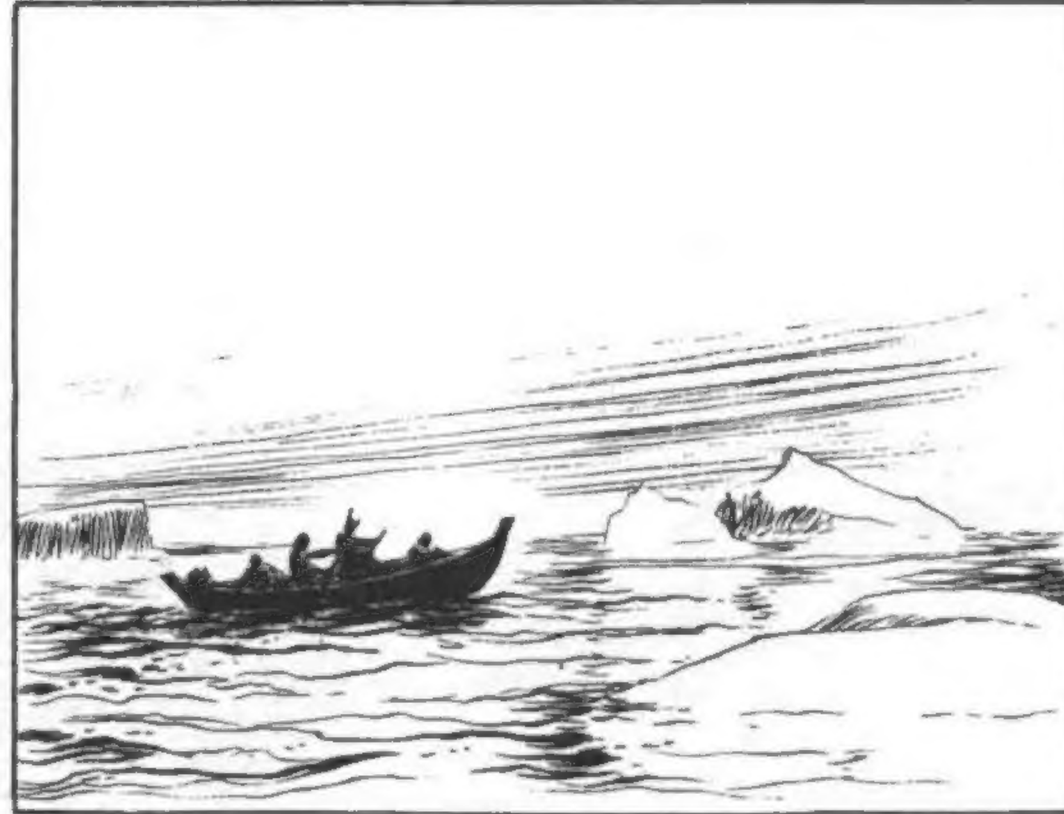

Het bootje drijft naderbij en Svein helpt eerst Cendrach en daarna de Noorman binnenboord. De lange Sakser was dichtbij het roeibootje in het water terecht gekomen en kon er mee weg komen. Weliswaar heeft hij maar één roeiriem, maar dat is toch in elk geval beter dan niets. Ze blijven voortdurend rondzoeken naar overlevenden en intussen vissen ze hier en daar nog wat van de drijvende etenswaar op. Nog steeds hangt de dichte mist als een ondoordringbare sluier om hen heen. Stil en somber turen de mannen voor zich uit naar die grauwe nevel, waarin nietig en eenzaam het bootje over de donkere watervlakte dobbert. Ze zijn zich maar al te zeer bewust van de hopeloze toestand, waarin ze zich bevinden...

Zwijgend en somber pagaaien Eric en Svein – die met veel moeite een stuk dekplank uit zee heeft opgevist – het roeibootje tussen de ijsschotsen door. Het meest maakt Eric zich bezorgd om Cendrach, hoewel deze zelf het minste onder de indruk schijnt van hun benarde toestand. 'Wie weet, hoe dicht het Land van Belofte, het schone land van overvloed, nabij is,' zegt de oude man met een moedige glimlach. 'Dat zal dan de beloning zijn van onze volharding, alle ontberingen ten spijt.' 'Ik reken er niet op,' antwoordt Eric droog. 'Ik zie niets dan zee en die vermaledijde ijsschotsen. Ik heb al eerder overwogen, of het wellicht niet het beste is, het land, waar wij net vandaan komen, weer te proberen te bereiken en ik denk, dat we dat maar doen moesten ook. Daarvan weten we tenminste, dat het er is en waar het ongeveer ligt! Dat Land van Belofte is mij te onzeker. Als we niet gauw land halen, komen we van honger en dorst om.' Svein knikt instemmend en ook de twee krijgers zijn het met deze redenering eens, zodat Cendrach zich er zwijgend bij neerlegt. 'Wij voeren met de golfstroom mee, dus wanneer we de weg terug moeten vinden, zullen we tegen de zeestroming in moeten. Dan koersen we weer noord, dus dat klopt,' overdenkt Eric hardop. Zo wenden de mannen de steven. Hoewel geen van hen een erg opgewekte kijk op de toekomst heeft, laten ze dit voor hun lotgenoten niet blijken en zonder morren wisselen zij elkaar af aan de peddels. Steeds meer begint hun de honger, maar nog meer de dorst te kwellen. Na twee dagen lijkt het of ze nog niets opgeschoten zijn en een gevoel van wanhoop begint zich van de schipbreukelingen meester te maken. Maar dan springt Svein eensklaps met een schorre kreet overeind, zodat het bootje vervaarlijk begint te schommelen. 'Land, Noorman, Land... links vooruit...' 'Land,' mompelt Eric, terwijl zijn scherpe ogen de wazige smalle kustlijn aan de horizon opnemen. 'Nu al? Dat is onmogelijk. Dat kan dan nooit het land zijn, waar wij vandaan gekomen zijn. Zouden wij dan tóch het Beloofde Land gevonden hebben?'

De hoop herleeft bij de aanblik van de wazige kuststrook en niet alleen om het feit, dat de ontberingen nu bijna ten einde zijn. De mogelijkheid, dat zij het land van belofte gevonden hebben, vervult de mannen met een vreemde spanning. Zouden ze daar de onmetelijke schatten vinden, waarover de sagen van Cendrach spraken? Langzaam, veel te langzaam naar Erics zin, nadert het bootje de vreemde kust, maar naarmate zij dichterbij komen, wordt hun verwachtingsvolle stemming minder. Zelden aanschouwden ze onherbergzamer, doodser, grauwer oord. Geen grasspriet vertoont zich tussen de sombere rotsen, geen spoor van leven is merkbaar. Slechts het ruisen van de zee en het fluisteren van de wind verstoort de ijle stilte... 'Als dat het land van belofte is, ben ik een ezel,' snuift Svein argwanend. 'Maar goed, we hebben land, zullen we maar denken en aangezien we niet dood zijn, leven we nog, maar dat is ook zo ongeveer alles wat er te zeggen valt, zogezegd.' Zwijgend landen de mannen het roeibootje op een met keien en kiezels bezaaide vlak gedeelte van de kust. 'Zoet water zullen we hier in ieder geval wel vinden,' merkt Eric nuchter op, 'en mogelijk wonen hier mensen, die ons verder helpen kunnen.' 'Al konden ze me alleen maar even vertellen in wat voor onduidelijk vaarwater ik verzeild ben geraakt,' bromt Svein er tussendoor. 'Cendrach wacht hier met één man,' beslist de Noorman kort. 'Svein gaat met de anderen op onderzoek noordelijk van hier, ik in zuidelijke richting. We treffen elkaar hier weer voor zonsondergang.' De mannen knikken instemmend en nadat Eric hen nogmaals op het hart gedrukt heeft vóór donker weer terug te zijn, gaan zij op pad.

Na een ongemakkelijke klim over de gladde rotsen bereikt het kleine groepje de hoogvlakte, welke zo mogelijk een nog troostelozer aanblik biedt dan de kust. 'Hier scheiden zich onze wegen,' zegt de Noorman. 'Denk er om, vóór zonsondergang terug zijn!' Met een korte groet gaan zij uit elkaar en het misprijzende gemompel van Svein versterft langzaam in de stilte, als Eric voorzichtig zijn weg zoekt door het rotsige terrein; zijn laatste restje hoop verdwijnt bij de aanblik van het woeste landschap, dat zich naar alle zijden uitstrekt. Het is haast uitgesloten, dat hier mensen kunnen wonen. Het is zelfs de vraag, of dierleven in deze onvruchtbare natuur mogelijk is. Een ongunstiger plaats om te landen had ik moeilijk kunnen vinden, overdenkt de Noorman bitter, en het heeft weinig zin hier nog langer rond te dolen. We kunnen beter de kust in zuidelijke richting volgen. Nauwelijks heeft hij dit overdacht, of hij houdt verrast de pas in, en staart ongelovig naar de kleine stenen cirkel niet ver van hem vandaan. Er is geen twijfel mogelijk. Deze kring zwartgeblakerde keien is een kampvuur geweest. Dus tóch... mensen! Het is niet bij benadering te schatten, hoe lang geleden zij hier geweest zijn, maar het geeft de Noorman nieuwe moed. Wanneer hij de bewoners van dit land zou kunnen vinden, zouden het wel onmensen moeten zijn, als ze hem, een eenzame ongewapende schipbreukeling, niet wilden helpen. Uur na uur sjokt Eric voort, zonder dat hij iets naders gewaar wordt en het begint tijd te worden aan de terugkeer te denken. Zuchtend en vermoeid staat hij een ogenblik stil en met zijn hand zijn ogen afschermend voor de scherpe lucht zoekt hij de kim af. Dan fluit hij tussen zijn tanden, als hij, hier en daar zichtbaar tussen de kale heuvels de donkere lijn van een woudrand ontdekt. Dáár zullen de mensen, die hij zoekt, zich ongetwijfeld bevinden.

Het is uitgesloten, nu nog verder te gaan naar de zich aan de horizon uitstrekkende woudrand, daarvoor is de afstand te groot en zoals afgesproken, zou Eric weer vóór zonsondergang op de landingsplaats terug zijn. We zullen morgen samen op onderzoek uitgaan, peinst de Noorman. Mogelijk kunnen wij er varend langs de kust komen. In de rossige stralen van de laag door de wolken brekende zon keert Eric op zijn schreden terug. Hij is verder afgedwaald dan zijn plan was en hij zal zich moeten haasten, om nog voor het invallen der duisternis bij zijn metgezellen terug te zijn. Niet zonder moeite vindt hij de plaats terug, waar hij en Svein enkele uren geleden uit elkaar gingen en glijdend over de kale rotsen spoedt hij zich naar de landingsplaats. En dan staat hij als aan de grond genageld stil. Er is niemand meer! Tezamen met het bootje zijn zijn vier metgezellen verdwenen... 'Svein! Cendrach! Ahéééé!' schalt zijn forse stem langs de donkere rotsen; slechts de echo's geven antwoord en het eeuwige ruisen van de zee... Hij is alleen.

Gejaagd begint Eric naar sporen te zoeken, maar de duisternis valt in en moedeloos zet hij zich op een der rotsblokken, om de situatie onder ogen te zien. Wat kan er gebeurd zijn, dat zijn vrienden noopte zo overhaast en zonder enig bericht achter te laten te vertrekken? Een gevaar, dat hen hier op het land bedreigde? Dat lijkt zo goed als uitgesloten; er is immers zo ver het oog reikt geen spoor van mensen te bekennen, op de kleine uitgedoofde kampcirkel na, maar dat moet van héél lang geleden geweest zijn. Hoe meer Eric er over nadenkt, hoe raadselachtiger deze verdwijning wordt. Zuchtend staat hij op van zijn harde zitplaats. Er zal niets anders opzitten, dan hier de nacht door te brengen. Morgen, bij daglicht kan hij misschien meer gewaar worden. Na enig zoeken vindt hij een nauwe spleet tussen de rotsen, waar hij enigermate beschut ligt tegen de scherpe wind. Het is een verre van gemakkelijke slaapplaats en meer wakend dan dromend brengt de Noorman de nacht door. Bij het krieken van de dag hervat hij zijn naspeuring, voor zover dat op de rotsige grond mogelijk is. En dan houdt hij eensklaps ademloos de pas in. Voor hem in het kiezelstrand vertoont zich een smalle geul, net of iemand hier kort geleden met zijn voet een streep in de bodem getrokken heeft.

Eric, die de inkerving van de grond nog eens goed heeft bekeken, komt tot de slotsom, dat het wel eens bedoeld zou kunnen zijn als een boodschap aan hem. Als hij dan inderdaad iets verder, op een met mos begroeide steen ziet, hoe het mos blijkbaar opzettelijk is weggekrabd, en wel zo dat het de vorm van een pijl lijkt, is hij ervan overtuigd een spoor gevonden te hebben. Hij gaat in dezelfde richting verder en vindt af en toe een dergelijk teken. Op die manier komt hij tenslotte bij een rivier en nu wordt hem duidelijk, waarom het bootje ook is meegenomen. Terwijl hij aandachtig de grond blijft onderzoeken, daalt hij naar de oever af en hier ontdekt hij een diepe groef, waaruit blijkt, dat het bootje naar het water is gesleept. De vraag is nu maar, naar welke kant het bootje is verdwenen... 'Wel,' stelt Eric bij zichzelf vast, 'vrijwillig zijn ze er vast niet vandoor gegaan, ze zijn dus niet zeewaarts maar landwaarts meegenomen. Dat ziet er niet zo best uit!' In grote ongerustheid over het lot van zijn vrienden, begint de Noorman, terwijl hij de beide oevers voortdurend in het oog houdt, stroomopwaarts langs de rivier te lopen.

Gestadig blijft Eric langs de rivier voortlopen. Na enige tijd krijgt hij de indruk, dat er zich levende wezens om hem heen bevinden. Zijn gevoel bedriegt hem niet, want even later ontdekt hij, dat hij geschaduwd wordt door een troepje wolven. Zij blijven echter nog op tamelijke afstand en de Noorman vervolgt in wat sneller tempo zijn weg. Opeens dringt een verwijderd, dof gebonk tot hem door en als hij luisterend blijft staan, hoort hij ook een begeleidend monotoon gebrom... menselijke stemmen! Haastig snelt hij voorwaarts en steeds duidelijker klinken de geluiden, tot hij eensklaps snel wegduikt en zich plat op de grond laat vallen. Voorzichtig kruipt hij naar voren en waagt een blik over de heuvelrand naar het schouwspel, dat zich aan hem voordoet. Daar op een open plek, omgeven door armlijke hutten, dansen mensen kennelijk in feeststemming om een paal. Op die paal staat het boegbeeld van een Noorse Drakkar, een drakenkop! ...

Wat Eric ook gedacht had te zullen vinden in dit woeste, onherbergzame land, zeker niet het boegbeeld van een Noorse Drakkar! Dat kan slechts betekenen, dat er al vóór hem Noren in dit land zijn geweest en waarschijnlijk geen anderen dan de troep van Ragnar de Rode, de beruchte vrijbuiter. Zo voorzichtig mogelijk werkt hij zich naar voren. Op de oever van de rivier ligt, temidden van een aantal kleine bootjes, zijn eigen roeiboot. Het is volkomen uitgesloten, te proberen deze ongemerkt te bereiken. Wat te doen...? Talloze vragen en gedachten dringen zich aan de Noorman op. Er schijnt in het armoedige dorp een of ander feest aan de gang te zijn. Ongetwijfeld staat dat in verband met de aanwezigheid van zijn mannen daar. Zou het dan betekenen, dat zij er niet als gevangenen zijn? Svein kennende, weet de Noorman, dat deze zich bepaald niet als 'n lam zal laten meevoeren, maar dat zijn metgezellen vrijwillig meegegaan zouden zijn, en hém aan zijn lot hebben overgelaten is net zo onwaarschijnlijk. Na een korte aarzeling besluit de Noorman te pogen, dichter bij het dorp te komen; wellicht wordt hij dan iets gewaar omtrent zijn mannen. In de beschutting van de rotsblokken sluipt Eric in een boog naderbij, als hij eensklaps voor zich een gerucht hoort. Het volgende ogenblik duikt er voor hem een kleine gestalte op, die gewapend met een mandje en een stok tussen de rotsen scharrelt. De kleine knaap heeft hem gelukkig nog niet gezien en voorzichtig trekt de Noorman zich terug achter een grote steenhoop; maar dan stokt hem de adem in de keel. Achter het kereltje verschijnt de kop van een grote, grijze wolf gevolgd door een tweede; waarschijnlijk hetzelfde stel, dat hem enige tijd gevolgd heeft. Met geluidloze passen sluipen de beesten naderbij.

De Noorman aarzelt niet. Hoewel hij beseft, dat dit zijn aanwezigheid zal verraden, grijpt hij – bij gebrek aan een wapen – een grote kei. Met een vervaarlijk gebrul stormt hij naar voren en werpt de steen naar de voorste wolf, waardoor de dieren van hun prooi afgeleid worden. Het jongetje, dat zich blijkbaar niet van enig gevaar bewust was, staart als versteend naar de vreemde, woeste gedaante, waarvan hij bijna even erg is geschrokken als van de wolven. Tegelijkertijd is de eerste wolf met een grauw op Eric toegesprongen. De Noorman geeft het dier op het juiste moment zo'n geweldige trap, dat het meteen is uitgeschakeld. Inmiddels heeft de andere wolf kans gezien, achter Eric te komen en voor hij tijd heeft, zich om te keren, springt het beest hem op de rug. Nog houdt de Noorman stand. Hij grijpt de wolf bij de keel, maar komt te vallen en met hand en tand vechtend, rollen man en dier over de grond. Dan komt het jongetje tot leven. Luid gillend rent het naar het dorp, Eric in een wanhopig gevecht achterlatend...

Eric vecht voor zijn leven met alle kracht die in hem is; tot nu toe is het hem nog steeds gelukt de kaken van het beest uit de buurt van zijn keel te houden. Op zijn beurt probeert hij krampachtig de keel van de wolf dicht te knijpen waarbij hij meermalen op het nippertje aan de vlak bij zijn gezicht blikkerende tanden van het roofdier ontsnapt. Terwijl zijn handen zich om de hals van de wolf klemmen in een laatste wanhopige poging het dier te overweldigen voelt Eric opeens hoe het lichaam van de wolf verslapt in zijn greep. Moeizaam komt hij overeind en dan ziet hij hoe een pijl die met waar meesterschap moest zijn gericht het beest heeft geveld. Tegelijkertijd nadert een troepje kleine, met sterke bogen gewapende mannen en Eric die begrijpt dat hij geen schijn van kans heeft tegen deze feilloze schutters wacht vol spanning hun komst af. Tot zijn verbazing nemen zij geen vijandige houding aan hoewel zij hem meteen omsingeld hebben. Uit hun gebaren blijkt dat zij hem uitnodigen met hen mee te komen en er zit voor de Noorman niets anders op – zij het met een bezwaard hart – aan hun uitnodiging gevolg te geven.

Omringd door het troepje mannen wordt Eric naar het dorp geleid. Iets in hun uiterlijk komt de Noorman vaag bekend voor. En eensklaps herinnert hij zich, waaraan zij hem doen denken: Zij lijken sprekend op de ongelukkige die indertijd op het strand van Aranrods eiland aanspoelde.* Het vreemde volkje is geheel in leer gekleed. In het dorp is het dansen om de drakekop gestaakt en hier en daar komen nieuwsgierigen toelopen om de vreemdeling te bekijken. Vriendelijk maar zeer beslist wordt Eric duidelijk gemaakt een hut binnen te gaan, en daar vindt hij Svein. Diens mistroostige gezicht klaart even op, als hij Eric ziet. 'Nou,' zegt hij, 'daar zitten we dan. Nou is mijn laatste hoop óók vervlogen, Noorman, nu ze jou ook hier brengen.' 'Hoe is het allemaal toch gebeurd?' vraagt Eric, 'en waar is Cendrach met de twee krijgers?' 'Dat was zo,' vertelt Svein. 'Ik was ook op onderzoek uitgegaan, met een der twee krijgers, en opeens stonden daar die kleine rare kereltjes tegenover ons. Wij hadden geen wapens en zij waren erg opgewonden. Het bleek, dat zij ons wilden meenemen, en daar had ik niet veel zin in. Dus ik sloeg erop. Toen begonnen ze te gillen en sprongen ons op de huid. Die knapen zijn sterker dan je zou denken; ik kon er waarachtig niet eens tegenop. Even later kwamen ze met Cendrach en de andere krijger aan en gingen we met z'n allen naar dit dorp. Ze hebben mij apart gezet en van Cendrach en de anderen heb ik niets meer gezien of gehoord.'

* Lees: 'De grote beslissing'.

'Hoe zou het met hen gaan,' zegt Eric bezorgd. 'Ik wou dat ik wist wat deze mensen van ons willen.' 'Ja,' valt Svein in, 'en ik zou weleens willen weten van wie dat Noorse boegbeeld is geweest, waar ze omheen stonden te springen.' 'Mogelijk komt die drakekop van een schip van Ragnar de Rode,' oppert Eric. 'Dat moesten we eens kunnen uitvissen. Het is wel eigenaardig, dat die mannen niet vijandig doen, maar vertrouwen doe ik het toch niet helemaal. Daarom vind ik, dat we moeten proberen, hier weg te komen.' 'Tot je dienst, Noorman,' zegt Svein nuchter. 'Als je maar zegt waarhéén.' 'In elk geval staat vast, dat hier Noren vóór ons waren,' antwoordt Eric, 'en die moeten toch ook ergens heen gegaan zijn. In deze onherbergzame streek is immers niets te beginnen. We zullen dus eerst proberen het een en ander hierover te weten te komen. Lukt dat, dan moeten we hier vandaan naar 't zuiden, dáár zag ik tenminste bossen in de verte.' Op dit ogenblik betreedt een oude man de hut en wenkt Eric hem te volgen.

De man gaat Eric voor naar een plaats waar, om een laag-brandend vuur, een kring van eveneens oude mannen gezeten is. Het blijkt een soort vergadering van stamoudsten te zijn. Een van hen vertelt hoe blij ze allen in de stam zijn met de komst van de vreemde wezens. Hierop zegt Eric, verwonderd te zijn over de behandeling van hem en zijn makkers. 'Wij weten niet waarover je praat,' zegt de oude kalm. 'En,' herneemt Eric. 'Hoe kom je aan dat beeld? Het komt van een Noors schip!' De oude haalt even zijn schouders op. 'Wij begrijpen je niet; lang geleden kwamen hier wezens zoals jij in de buik van een groot zeebeest. Wij hebben toen de kop van het zeebeest afgeslagen en meegenomen. Wel achtervolgden de wezens ons, maar wij vluchtten naar een veilige plaats. Zo kwamen wij in het bezit van de kop van dit machtige beest, dat ons voor altijd een goede vangst van vissen en zeehonden zal verzekeren. Daarom is de vreugde in onze stam ook groot, dat jullie, wezens, hier bij ons bent, want jij zult ons een goede jacht bezorgen, zodat wij, mensen, nooit meer honger zullen hebben.' 'Die andere wezens,' vraagt Eric, 'waarheen zijn die gegaan?' Na korte aarzeling wijst de man vaag in zuid-westelijke richting. 'Daarginds, ver weg, moet een land zijn, waar witte wezens leven.' Meer kan Eric hier over niet los krijgen. Eén ding is duidelijk: dit volk ziet hem en de zijnen niet voor mensen aan maar voor wezens van een ander soort. 'Waar is de oude man van mijn groepje?' vraagt de Noorman verder. 'En waar zijn de twee andere?' Hij verneemt, dat die in een andere woning zijn ondergebracht. 'Wees vooral voorzichtig met hem, zorg goed voor hem,' zegt Eric, 'want juist deze oude man kan héél veel goede dingen doen, terwijl mijn grote vriend over bijzonder sterke krachten beschikt.' De mannen wisselen schichtige blikken. 'Ja,' vervolgt de rimpelige oude weer. 'Wij weten dat jullie heel belangrijke sjamanen zijn, met geheime krachten en jij kunt ons dat morgen bewijzen.' 'Maar,' valt de Noorman in, 'wij willen liever verder trekken.' 'Morgen,' gaat de oude onverstoorbaar voort, 'hebben wij jacht op grote kudden kariboes, dan zul jij ons kunnen helpen en ons vele vellen bezorgen.' Hoewel de man er vriendelijk bij glimlacht beseft Eric, dat als zij niet aan de verwachtingen van deze mannen beantwoorden, dat er weleens lelijk voor hen uit kan gaan zien.

Direct de volgende morgen wordt het kleine kamp opgebroken en Eric ziet met verbazing, dat men hier de grote, wolfachtige honden als lastdieren gebruikt. Zuidwaarts trekkend komen zij gaandeweg in een gebied vol plassen en kleine waterloopjes, waar het wemelt van wilde ganzen en eenden en andere vogelsoorten. Hoewel dit Eric een ideaal jachtterrein lijkt, trekt de stam rustig verder; blijkbaar hebben zij groter wild op het oog. 'Wat lopen we nu eigenlijk als een paar makke hazen met dit stel kerels mee, Noorman,' gromt Svein misprijzend. 'Dit bevalt me niet. Laten we er een paar onderste boven slaan en hem smeren.' Onopvallend stoot Eric hem aan. 'Houd je kalm, Sakser,' fluistert hij terug. 'We gaan er tussenuit, dat beloof ik je. Maar dat moet met overleg gebeuren. Overigens, wat mopper je nu? We gaan zuidwaarts, en dat is precies de bedoeling. Ik zal je...' Hij zwijgt, wanneer de oude, rimpelige Shaman geluidloos naast hem komt lopen. Het is niet aan de man te merken, of hij iets gehoord heeft van het gesprek, maar Eric besluit toch een beetje meer op zijn hoede te zijn in het vervolg. Zwijgend zetten ze de tocht voort, alleen in de middag even rustend, om de mannen, die de boten dragen, wat op adem te laten komen. In de mening, dat de vijf Noormannen in staat zijn hen op een eenvoudige manier aan een flinke jachtbuit te helpen, krijgt Eric nu de leiding van de tocht, hetgeen hem helemaal niet onwelkom is. De verre woudrand welke hij de eerste dag al aan de horizon opmerkte, is een flink stuk dichterbij gekomen en langzaam rijpt bij de Noorman een plan. Onopgemerkt weet hij zijn vier lotgenoten toe te fluisteren, dat zij doen moeten zoals hij en zich vooral nergens over moeten verwonderen. Dan houdt hij op een gegeven moment halt en wenkt de oude Shaman. 'Geef mij pijl en boog,' zegt hij ernstig. 'Het moment is gekomen, om het wild op te roepen.'

Even staat Eric roerloos en dan begint hij op vreemde manier rond te springen onder het uitstoten van allerlei rare geluiden. Vervuld van ontzag staan de mannen het aan te zien. De Noorman gaat voort met zijn gekke bokkesprongen en opeens begint hij hevig te gillen, waarbij hij een paar pijlen rechtstandig de lucht in schiet. Vooral dit laatste maakt op de mannen een diepe indruk en roerloos wachten ze af, wat er verder gaat gebeuren. Eric geeft Svein een teken, en de lange Sakser die zich maar met moeite goed kan houden, haast zich, naderbij te komen. De Noorman is neergeknield en prevelt wat tegen de grond, waarna hij er zijn oor tegen drukt, klaarblijkelijk om te luisteren. Svein heeft zijn voorbeeld gevolgd en Cendrach legt de mannen onder veel woorden met een wijsgerig gezicht uit, wat er aan de hand is. 'Hij roept nu de kariboes op,' vertelt hij, langzaam en geheimzinnig sprekend, 'en zal de geesten ondergronds en bovengronds gunstig stemmen.' Ineens springt Eric op. 'Jáá,' schreeuwt hij met een holle stem. 'Ze komen! Ik wist wel, dat het hier een gunstige plaats was, dat had ik al gevoeld. Ik heb aanraking met hen, maar ze stellen enkele voorwaarden. Ik en mijn mannen moeten er op af gaan, voorzien van pijlen en boog, en met zeven van je krijgers. Het mogen er niet meer dan zeven zijn; dit is het getal dat zij noemen. De overigen moeten hier op deze plaats blijven en gedurende de tijd, dat wij weg zijn, aldoor met de handen op de grond kloppen en "ahée," "ahée" roepen. Snel, snel, het moet vlug gebeuren!' Svein staat ijverig de lucht te bestuderen en snuift eens diep, om te voorkomen dat hij in lachen uitbarst. 'Eh, jij man,' vervolgt Eric bedrijvig tegen de krijger die de drakekop draagt, 'moet met ons mee en zult voorop gaan.' Hij maakt nog enige bezwerende bewegingen in de lucht en buigt een paar maal diep naar de grond. Volkomen in de ban van deze prachtige vertoning, voegen de mannen zich in diepe bewondering gewillig naar de voorschriften, die deze machtige 'Shaman' hen geeft. Tot zover gaat alles goed, denkt Eric, maar... we zijn er nog niet!

De mannen, die achter zullen blijven, maken een kampement en de zeven 'uitverkorenen' gaan met Eric, Svein, Cendrach en de twee krijgers mee. Svein geeft Eric een por en zegt: 'Dat heb je hem prachtig geleverd, Noorman! Nu is het zeker de bedoeling dat we ons straks omdraaien en van die mannekes gehakt maken?' 'Nee,' zegt Eric, 'geen sprake van. Die mensen zijn zo kwaad nog niet en ik ben niet van zins de stakkers zo maar aan te vallen. Wacht maar rustig af, ik heb wat beters in mijn hoofd.' Ze lopen nog een eind door in zuidelijke richting, naar de bosrand toe. De man, die de drakekop draagt, komt enigszins ongerust op Eric toe. 'Daar is het niet veilig,' zegt hij. 'Wij komen daar nooit. Er wonen érge vijanden.' Aha, denkt de Noorman, dat is niet tegen dovemansoren gezegd. 'Laat mij maar begaan,' stelt hij de man gerust. 'Ik ruik al de kudden kariboes.' Hoewel de mannen in onbegrip de schouders ophalen, geloven zij onvoorwaardelijk, wat de Noorman zegt. Het bos is nu niet ver meer en ondanks hun vertrouwen in de onderneming voelen de zeven uitverkorenen zich toch niet erg op hun gemak, zo dicht bij hun vijand. Tot hun opluchting verklaart Eric dan: 'Nu gaan we niet verder! Zet de kop van het zeebeest hier in de grond. Wij moeten door zijn hulp in aanraking komen met de geesten ondergronds en bovengronds. Jullie mannen,' zegt hij, in westelijke richting wijzend, 'moet dwars op de zon gaan lopen. Daar zullen jullie een kudde kariboes vinden, zo groot als je nog nooit gezien hebt. Zodra je die kudde ziet, moeten drie van jullie knielen, met de handen op de grond slaan en daarbij ahée roepen. De vier anderen gaan uiteen. Twee linksom en twee rechtsom. De dieren zitten dan gevangen in een toverring en jullie kunt er net zoveel krijgen als je wilt.' Verrukt grijnzen de mannen en haastig maken zij zich uit de voeten, om de voorschriften op te volgen. 'En wij gaan er intussen vandoor,' sist Eric, 'naar het bos, gauw!'

Zo hard ze kunnen, lopen ze op de beschermende bosrand toe, en even later duiken ze hijgend tussen de struiken. 'Ziezo,' grijnst Svein, nadat ze een beetje op adem zijn gekomen, 'dat hebben we er netjes afgebracht, Noorman, door je machtige toverkunst zogezegd.' 'Liggen!' snauwt Eric eensklaps en op hetzelfde ogenblik horen ze een licht gekraak van takken in de nabijheid. Er blijken mensen in hun richting te naderen. Zich zo klein mogelijk makend, kruipen de Noren haast geluidloos in het struikgewas weg. Met bezorgdheid vraagt Eric zich af, of ze gezien zijn en of het misschien de vijanden van de kleine mannen zijn, die daar naderen...

Doodstil gluren Eric en zijn mannen, ineengehurkt, tussen de takken door. Een troep gebronsde krijgers komt recht op de plaats af, waar ze zich bevinden. We zijn er gloeiend bij, denkt Eric, ze zullen ons dadelijk ontdekken. Maar in dit benauwende ogenblik schiet hem plotseling een prachtidee te binnen. Als de voorste krijgers de bosjes naderen, grijpt hij de drakekop, steekt hem eensklaps door de struiken naar voren en begint op ijselijke manier te krijsen en te schreeuwen. Zijn makkers volgen ogenblikkelijk zijn voorbeeld, zodat er een hels tumult ontstaat. De gebronsde mannen, die daar, bij de vreselijke geluiden plotseling een bloedrode drakekop uit het struikgewas tevoorschijn zien springen bedenken zich niet lang; ze draaien zich op hun hielen om en gaan er in paniek vandoor. Verscheidenen laten zelfs hun bogen vallen van de schrik. Eric springt op. 'Hier vandaan en gauw ook, want er zijn er teveel en we kunnen ze niet allemaal zo op een afstand houden.'

Haastig volgen de mannen Eric, die in een ruime boog om de plek heentrekt, waar zij hun ontmoeting met de vreemde krijgers hadden. Met de bogen in de aanslag sluipen zij langs kleine windpaadjes verder in zuidelijke richting. Er is niets, wat er op duidt, dat zij gevolgd worden, en Eric verwacht dat ook niet, maar toch lijkt het hem beter een tweede ontmoeting te vermijden, want dan kon het weleens minder geslaagd aflopen. De hele dag zetten zij de tocht voort en eerst als zij menen buiten gevaar te zijn, durven zij halt te houden aan een kleine snelstromende rivier. Hier kunnen de mannen hun dorst lessen en Svein slaagt erin met zijn handen enkele forse zalmen uit de stroom op te halen. Vuur maken durven zij niet, maar honger maakt rauwe bonen zoet en zo goed en zo kwaad als het gaat slaan zij hun hap naar binnen. Afgezien van Cendrach, wiens oude benen bijna dienst weigeren zijn de mannen goed gemutst; het land ziet er hier vriendelijker uit, overal zijn sporen van wild en het wemelt van watervogels, zodat zij van honger niet zullen omkomen. Alleen de menselijke bewoners van dit land zouden moeilijkheden kunnen bezorgen. 'Het lijkt mij voorlopig beter, die uit de weg te blijven, en onze weg naar het zuiden voort te zetten,' zegt Eric, wanneer zij wat uitgerust zijn. 'De kleine jagers uit de vlakte spraken van een land waar witte mannen zouden wonen. Het is niet onmogelijk, dat daarmee Ragnar de Rode en zijn bende bedoeld wordt. Als we er in slagen ons bij hen te voegen, zijn we gered...' 'En als we daar níet in slagen?' waagt een der twee krijgers op te merken. Eric haalt berustend de schouders op. 'Dan zullen wij waarschijnlijk nooit meer ons land, onze familie en vrienden terugzien.'

Eric en zijn vier metgezellen zijn nu al enige dagen onderweg, zonder zich veel rust te gunnen. Daar ze geen vuur durven maken, leven ze van wat het bos aan eetbaars biedt en van rauwe vis. De mannen beginnen vermoeid te raken en vooral Cendrach heeft het te kwaad, zodat Svein, zonder er veel woorden aan te verspillen, de oude man op zijn sterke schouders neemt. De Noorman gaat als gewoonlijk vooraan en op een gegeven ogenblik ziet hij menselijke voetsporen voor zich op de grond. 'We zullen moeten oppassen, hen niet in de armen te lopen,' zegt hij. 'Het lijkt me beter, van richting te veranderen.'
Uiterst behoedzaam gaan ze verder, steeds verdacht op een onverwachte ontmoeting, maar ze zien niets bijzonders meer, totdat Eric, die met een krijger vooruit loopt, eensklaps, blijft staan. Boven de boomtoppen in de verte ziet hij rook opstijgen...

Ze zijn dus weer in bevolkt gebied aangeland, na zovele dagen in de eenzaamheid voortgetrokken te zijn. Waar mensen zijn, daar loert het gevaar wellicht, dus acht Eric het beter, eerst op onderzoek uit te gaan. Na een kort overleg met zijn mensen, die er al evenmin iets voor voelen, hun aanwezigheid bekend te maken, begeven zij zich omzichtig in de richting van waaruit zij de rookspiralen hebben gezien. Vaag dringt het geluid van een waterval tot hen door, en het verbaast hun dan ook niet, na verloop van tijd op een smalle rivier te stuiten. Hier spreken de mannen af, dat Eric met Svein alleen verder op onderzoek zal gaan. De weg terug zullen zij – langs de rivier – gemakkelijk kunnen vinden. Even later zien Eric en de lange Sakser van een hoogte een groot meer en op een smalle landtong in het meer een nederzetting van ronde hutten. Talloze figuurtjes lopen daar dooreen; het is een dorp van zeker enkele honderden zielen. 'Zie jij wat IK zie, Noorman?' fluistert Svein, terwijl hij Eric een peut in de zij geeft. 'Bootjes! Haha! Als we er daar eentje van in de wacht kunnen slepen, dan schieten we vlugger op. Ik heb tóch al lang genoeg van dat ellendige gesjouw, en Cendrach houdt het zeker niet lang meer vol. Het lijkt mij een klein kunstje zo'n bootje – eh – te – lenen!'

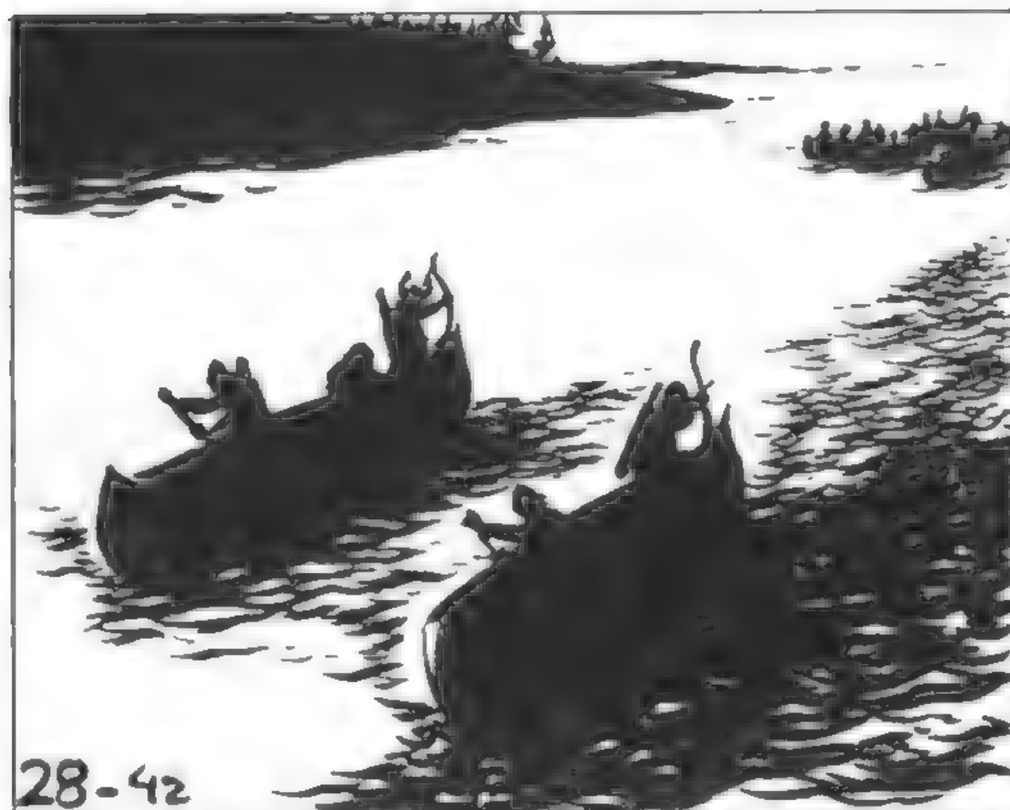
Het denkbeeld van Svein, om te proberen een bootje te bemachtigen, staat Eric wel aan. 'Maar,' zegt hij, op de nederzetting wijzend, waar naar schatting enkele honderden mensen bijeen zijn, 'als we ons met onze paar man de wraak van die hele troep daar op de hals halen, hebben we geen bootje meer nodig!' 'Ze zijn bezig vlees te roken,' gromt Svein smekkend. 'Hoe zou dat – eh – smaken?' 'Geen dolle streken,' snauwt Eric verschrikt, 'ik kén jou... Ze hebben anders hun plaats daar op die landtong goed gekozen,' mompelt Eric. 'Je kunt niet anders dan door het water bij hen komen, hier vandaan; we zouden dus moeten zwemmen.' 'Nou, dan zwemmen we,' zegt Svein laconiek, 'alsmaar lopen is ook niks.' Na enig over en weer praten besluit Eric, dat ze maar moeten proberen een bootje te pakken te krijgen, maar eerst worden de anderen gehaald. Hierna gaan ze met elkaar heel voorzichtig langs de glooiing naar de oever van de rivier, die ze volgen tot ze bij het meer komen. Eric heeft de mannen verteld, dat hij dit karwei zelf wil opknappen. Als de duisternis is ingevallen wacht de Noorman tot alles rustig is aan de overkant. Dan glijdt hij het donkere water in en zwemt met haast geluidloze slagen in de richting, waar hij de bootjes heeft gezien.

Alles blijft rustig, als Eric door het kalme water van het meer de landingsplaats nadert. De mensen van de nederzetting vrezen kennelijk in dit schaars bevolkte land geen vijanden. Eric, die er op voorbereid was, wel enige moeilijkheden te ondervinden bij het in het water trekken van de boot, merkt tot zijn verrassing, dat deze zo licht is, dat één man hem makkelijk kan dragen. Hij ontdekt, dat de scheepjes van berkenbast zijn gemaakt en dat hij zeker niet genoeg aan één bootje zal hebben. Dat is een tegenvaller, want nu staat hij voor de opgaaf, geheel alleen twee bootjes weg te pakken. Maar het lukt. Hij werkt zich aan boord en vindt peddels op de bodem, hetgeen alweer een tegenslag is. Het zal namelijk niet meevallen, met de ene hand te peddelen en met de andere het tweede bootje mee te voeren. De Noorman slaagt er echter in, ook dit te volbrengen en hij is al meer dan halverwege, als hij een woedende schreeuw over het water hoort galmen. Hij ziet eerst een en dan meer figuren op de landtong heen en weer rennen en doet zijn uiterste best, de bootjes zo gauw mogelijk naar de diepe schaduwen onder de oever te krijgen. Hier wachten hem zijn mannen, die snel aan boord gaan en de peddels grijpen. Een krijger gaat bij Eric in de boot en Svein zit met de twee krijgers en Cendrach in de andere. De mannen van de landtong hebben inmiddels de achtervolging ingezet, maar tot zijn verwondering ziet Eric, dat ze op de oever aanhouden. 'Ze denken, dat we dáárheen zijn gevlucht,' fluistert hij. 'Stroomop, we moeten stroomop gaan,' sist hij zijn mannen toe. 'En zo hard je kan. Het is onze enige kans om te ontsnappen.'

In de schaduw van de oeverrand tornen de beide bootjes tegen de stroom op, terwijl hun achtervolgers stroomafwaarts varen. Het duurt echter niet lang, of dezen bemerken hun vergissing. Snel maken ze rechtsomkeert en met verdubbelde woede komen zij achter de vluchtelingen aan. Eric geeft de krijger zijn peddel in handen en grijpt zijn boog. Als hij ziet dat Svein zijn voorbeeld volgt, roept hij hem toe: 'Niet op de mannen schieten, maar op de ‚bootjes!' Svein knikt en in snelle opeenvolging vliegen de pijlen op de bootjes toe, de lichte berkenbast doorborend. Het resultaat blijft niet uit. Twee, drie bootjes beginnen te zinken. De overigen hebben blijkbaar aan de schrik genoeg, want hoewel de duisternis Eric en zijn mannen belet alles goed te onderscheiden, horen ze de stemmen van hun achtervolgers steeds verder weg. Ze zien blijkbaar van een verdere vervolging af. Met vernieuwde moed peddelen Eric en Svein over de donkere rivier, die vele bochten maakt en verschillende zijarmen heeft. Opeens klinkt een krachtig ruisen tot hen door, recht voor hen uit. Sterker en sterker wordt het, tot het aanzwelt tot een waar gebulder. Een waterval doemt voor hen op. Ze zitten hopeloos in de val, de weg vooruit is nu versperd en terug kunnen ze niet, want daar zijn hun achtervolgers.

Hoewel de sterke stroming een machtige tegenstand biedt, weten ze de bootjes naar de oever te pagaaien. Haastig klauteren ze aan land, de bootjes aan hun lot overlatend. De bulderende waterval overstemt elk geluid en zo vlug als de duisternis toelaat, lopen zij landinwaarts. Het lawaai van de waterval wordt gaandeweg minder. Na een poos blijft Eric eensklaps staan. Hij beduidt de anderen, stil te zijn. Roerloos luisteren ze maar alleen het geruis van de waterval in de verte is hoorbaar. Ze vervolgen hun weg, tot Eric weer opeens blijft staan. Nu meent ook Svein iets gehoord te hebben en voor alle zekerheid verbergen zij zich zo goed mogelijk tussen de rotsen. Dan ziet Eric even later inderdaad enige gestalten bewegen. Hun achtervolgers zijn hen op het spoor!

Snel duikt Eric weg. 'Ze komen,' fluistert hij zijn mannen toe en ademloos wachten ze, maar er gebeurt niets. Ze durven zich echter niet te verroeren. Het zachte geruis van de waterval in de verte belet hen verdachte geluiden goed waar te nemen. Geruime tijd blijven zij zo doodstil in de spelonk maar dan begint het Eric te vervelen. 'Ik ga op onderzoek uit,' zegt hij. 'Wacht hier op mij.' Hij glipt weg en blijft even in de opening van de grot staan. Bij het schaarse licht dat de maan door de bewolkte hemel zendt tracht hij iets van zijn vervolgers te bespeuren, maar hij ziet of hoort niets meer. Voorzichtig sluipt hij voorwaarts tussen het geboomte door... en heeft geen erg in de gestalte achter hem die zich langzaam opricht en een pijl op de pees legt.

Eric hoort echter de lichte beweging die de man heeft gemaakt en springt juist bijtijds opzij, waarbij de pijl rakelings langs hem heen snelt. Woedend draait de Noorman zich om en springt grommend op zijn aanvaller toe. Deze staart een ogenblik als aan de grond genageld met van schrik wijdopengesperde ogen naar de grote vreemde man met het lichte haar, die daar op hem afkomt. Dan, voordat Eric een stap verder is gekomen, keert de man om en rent er vandoor, Eric in stomme verbazing achterlatend. Hoewel er blijkbaar geen verdere aanvallers in de buurt waren, spitst Eric de oren om elk verdacht geluid op te kunnen vangen. Dat de man hier alleen rondloopt lijkt hem vrij onaannemelijk en dat hij zo hard is weggelopen bevalt hem helemaal niet...

Op alles voorbereid gaat Eric terug naar de grot, maar hij merkt niets meer van de achtervolgers. Hij begrijpt niets van het wonderlijke gedrag van de man, die op hem schoot en zijn makkers al evenmin. 'Ze hadden het daarginds over het Land der Witte Mannen,' zegt Cendrach peinzend. 'En het was duidelijk, dat ze daar niet graag mee te doen wilden hebben.' 'Misschien dacht die man wel dat ik een van hen was,' oppert de Noorman. 'Hij keek me aan of ik een geestverschijning was. Dat zou dan verklaren waarom hij zo hard aan de haal ging!' Cendrach knikt bedachtzaam. 'Als inderdaad Ragnar de Rode met zijn wilde streken daar is,' zegt hij, 'valt het te begrijpen dat de angst voor witte mannen er in zit!' 'Dan lijkt het mij hoog tijd, dat we op zoek gaan naar het heerschap,' stelt Eric voor. Er wordt besloten dat ze met gebruik maken van de duisternis dadelijk op weg zullen gaan. Hoewel ze geen overval meer vrezen, sluipen ze voorzichtig naar de waterval en beginnen, langs de steile rotsen omhoog klimmend, hun tocht op zoek naar het Land van de Witte Mannen.

De landstreek waar Eric en zijn mannen zich in bevinden blijkt onbewoond te zijn. Dagenlang trekken ze door een leeg, verlaten gebied zonder een spoor van mensen te ontdekken. Ze leven van jagen en vissen. Eric heeft op een goeie dag een eland geschoten en bij het kampvuur hebben de mannen zich tegoed gedaan aan een malse bout. De avond valt en terwijl zij zich gereed maken om te gaan slapen sluipt een gedaante langzaam en onhoorbaar naderbij...

Opeens meent Eric een zacht krakend geluid te horen en hij gebaart tot de anderen stil te zijn. Ingespannen luisteren ze en inderdaad horen allen een licht gerucht. Dan ineens ziet Eric de glinstering van een paar ogen weerspiegeld door het vuur. Hij springt overeind en op hetzelfde ogenblik zien zij een gedaante zich oprichten en wegrennen. De Noorman gaat de vluchteling achterna en weet hem te grijpen. Juist op dat moment breekt een flauw lichtschijnsel van de maan tussen de wolken door... en Eric kan ternauwernood een kreet van verbazing onderdrukken...

Vol verbazing kijkt Eric naar het lichtbruine haar van de man en de vreemde kleur van diens ogen. Zijn gelaatstint is blank en hoewel hij gekleed is volgens de trant van de bewoners van het land, lijkt hij verder niets op hen. Eric tracht hem uit te horen, maar de vreemde is blijkbaar doodsbenauwd en geeft nergens antwoord op.

De Noorman neemt hem mee naar het kampvuur, waar hij hem te eten geeft. Tenslotte weet hij de man gerust te stellen, waarop deze vertelt, dat hij alleen op jacht was gegaan. 'Mijn dorp is daar,' zegt hij, in zuid-westelijke richting wijzend. Cendrach, die alles stilletjes heeft aangehoord, komt nu eensklaps naar voren. 'Wacht eens,' zegt hij, en de enigszins gejaagde toon van zijn stem doet Eric verwonderd opzien. 'Wij denken nu wel aldoor, dat het land van die witte mannen iets met Ragnar de Rode te maken heeft, maar deze man kan best een afstammeling zijn van de Ieren die eeuwen geleden naar het beloofde land zijn gaan zoeken! Dat land zou dan niets anders zijn dan het land van de afstammelingen der oude Kelten en wij moeten er hier dus dicht bij zijn.'

De vreemde heeft bij de uiteenzetting van Cendrach nadrukkelijk geknikt. 'Jij spreekt wijze woorden,' zegt hij. 'Want volgens de oude overlevering stamt ons volk af van roodharige krijgers, die héél lang geleden in grote gevleugelde kano's over de zee zijn gekomen.' 'Zien allen van je volk er net zo uit als jij?' vraagt Cendrach. De man ontkent dit, wat wel teleurstellend werkt. Hij vertelt trots dat zijn dorp bijzonder groot is en vol verwachting begeven de Noren zich met de man op weg. 'Ik ben benieuwd wat we te zien zullen krijgen,' zegt Eric onderweg tot de oude scheepsbouwer. 'Het schijnt een belangrijke stam te zijn en het is lang geleden dat we een behoorlijke woning zagen.' Als zij echter vanaf een hoogte een blik kunnen werpen in de verte, en de man met een trots gebaar naar de aan een meer gelegen nederzetting wijst, zien de Noren ontgoocheld dezelfde armzalige hutten waarin de bevolking in het noorden leeft...

Ze dalen de heuvels af en begeleid door de vreemde, trekken zij het dorp binnen. Dadelijk komen de nieuwsgierige dorpsbewoners aanlopen, om de vreemdelingen te zien. De man die hen vond biedt de Noren gastvrijheid aan en Eric betreedt met zijn vrienden één der hutten. Uiteraard komt het gesprek op het land der witte mannen, en het blijkt nu dat allen er doodsbang voor zijn. Dat was dan ook de reden, waarom de jager er zo spoorslags vandoor ging, toen hij Eric zag. 'Wij weten allen, dat het daar niet pluis is,' zegt het dorpshoofd, 'al heeft niemand ooit iets van hen gezien. Het is zuidwaarts, voorbij de grote ronde heuvel. Een rijk van geesten en monsters. Ga er niet heen, zeg ik je, want je zult op vreselijke wijze sterven, jullie allemaal, als je dat land betreedt!'

Het dorpshoofd gaat voort met allerlei onheil te voorspellen, indien Eric en de zijnen naar het land der witte mannen zouden gaan. Als Eric op de man af vraagt, wat er dan is met die witte mannen, doet de man erg geheimzinnig. ‘Het is beter er zo weinig mogelijk over te spreken,’ is alles wat Eric nog te horen krijgt. Hij voelt dat ze nu dichtbij het zo begeerde en lang gezochte doel zijn en Cendrach blijkt er evenzo over te denken. De jager zal hen een eindweegs in de goede richting helpen en zo begeven ze zich op weg. ‘Dáár is het,’ wijst de man. ‘In die richting moet je blijven gaan, als je dat met alle geweld wilt. Het is een rijk van nooit geziene monsters; je zult ten offer vallen aan een vreselijke dood,’ stottert hij opgewonden. Eric haalt haast onmerkbaar de schouders op, maar Svein vindt het toch wel een beetje raar. ‘Het is eigenaardig, dat ze er allemaal zo bang voor zijn,’ bromt hij bijgelovig. ‘Als dat nu het beloofde land moet wezen, met al dat goud... Tja, maar daar ben ik eigenlijk wel benieuwd naar!’ Ze nemen afscheid van de jager, die haastig maakt dat hij wegkomt, en lopen verder in de aangegeven richting. Na enige dagen zien ze opeens boven de kruinen der bomen de vreemd gevormde top van een blijkbaar kunstmatig opgeworpen heuvel...

Na een korte poos komen zij aan een ruige open vlakte, waaruit de heuvel als het ware oprijst. Er hangt een onaangename sfeer om de plaats; geen geluid doet zich horen. Svein vertrouwt de zaak niet erg, maar Cendrach wijst met een voldane glimlach op de heuvel. 'Hier hebben we het eerste bewijs voor de waarde van onze overleveringen,' zegt de oude man lichtelijk geroerd. 'Dit is een zuiver Keltische grafheuvel zoals zij ze in zeer oude tijden ook in Ierland bouwden.' 'Ja,' mompelt Eric met een hoofdknik. 'Tuaim Mor.' 'Er moet ergens een toegang zijn,' vervolgt Cendrach. 'Als we die kunnen vinden, ontdekken we misschien waardevolle aanwijzingen.' Maar Eric vertrouwt het net zo min als Svein. 'Het lijkt mij toch beter,' zegt hij, 'als Svein en ik eerst eens daarboven gaan kijken. Het is mij hier al te stil. Mocht er onraad komen, fluit dan drie maal heel schel.' Na deze afspraak beginnen Svein en de Noorman over de brokkelige half verzakte stenen treden die helemaal overwoekerd zijn, naar boven te klimmen...

Voorzichtig klauteren zij naar boven maar er valt hen niets bijzonders op. Alles is overgroeid met doornige struiken en terwijl Eric rondspeurt naar een of ander teken, hoort hij eensklaps achter zich een gesmoorde kreet. Als hij zich omdraait is er geen spoor meer van Svein te bekennen... Een donker, rechthoekig gat wijst de plaats aan waar de Sakser in de diepte is verdwenen. Eric hoort een verwijderd gestommel en schreeuwt: 'Svein! Hoor je me?' Hij luistert gespannen en krijgt een onduidelijk, gesmoord antwoord, hetgeen niet bepaald geschikt is om hem gerust te stellen. Van heel ver naar het schijnt, dringt de stem van de lange Sakser vreemd dof tot hem door. Door deze onverwachte gebeurtenis heeft de Noorman niet gemerkt dat de krijgers en Cendrach onder aan de heuvel hevig verontrust staan te fluiten en wanhopige pogingen doen om zijn aandacht te trekken... Er dreigt gevaar...

De Noorman aarzelt als hij het waarschuwende gefluit van zijn metgezellen beneden hoort. Hij voelt er niets voor die ongelukkige Svein hulpeloos achter te laten, maar naar het opgewonden gewenk van Cendrach en de krijgers te oordelen lijkt het hem niet verstandig langer bovenop de heuvel te blijven. De Noorman buigt zich voorover naar het gat. 'Svein, Svein, hoor je me? Houd je zo stil mogelijk en praat niet eerder voor je mijn stem weer hoort. Ik moet hier weg, maar we komen terug om je hier uit te halen, houd je taai!' 'Houd je taai, bah,' gromt Svein, die inmiddels vruchteloos probeert iets in de duisternis om hem heen te ontwaren. 'Dat is makkelijk gezegd, zogezegd. Ik ben gewoon levend begraven en ik kan niet eens mijn helm meer vinden.' Binnensmonds mompelend scharrelt de reusachtige Sakser om zich heen, en nauwelijks zijn zijn ogen aan het donker gewend of hij slaakt een kreet en een rilling van afgrijzen loopt hem over de rug, als hij ontdekt dat hij aan alle kanten omringd is door menselijke geraamten...

In de duistere diepte van de grafheuvel dwaalt Svein tastend rond. Alleen vanuit het gat, waardoor hij gevallen is, komt een beetje licht. Zijn helm is afgevallen en dat is nog de grootste ramp. Mopperend en brommend zoekt hij zijn dierbaar hoofddeksel, terwijl hij steeds in aanraking komt met de zich overal bevindende skeletten. Eindelijk heeft hij zijn helm bemachtigd, die hij ogenblikkelijk op zijn hoofd plant. Hoewel hij zich daardoor aanmerkelijk beter voelt, begrijpt hij toch, dat het er niet zó gunstig voor hem uit ziet. Zonder hulp zal hij niet uit de grafheuvel kunnen komen en hij hoort niets meer van Eric of zijn makkers. De Noorman heeft zich intussen weer bij zijn mannen gevoegd en hoort daar van Cendrach, dat ze opgeschrikt werden door eentonig gezang uit de verte, dat langzaam nader kwam. Hoewel er op het ogenblik niets meer is te horen, besluit Eric op onderzoek uit te gaan. Voorzichtig sluipt hij door het bos. Opeens duikt hij snel weg. In de verte nadert een vreemde stoet in doodse stilte. Het zijn in witte gewaden gehulde gestalten, met een kap over het gezicht getrokken. In hun midden bevindt zich een donkerharig meisje, ook in het wit gekleed, maar zonder kap. Het hoofd diepgebogen, loopt zij tussen de anderen voort.

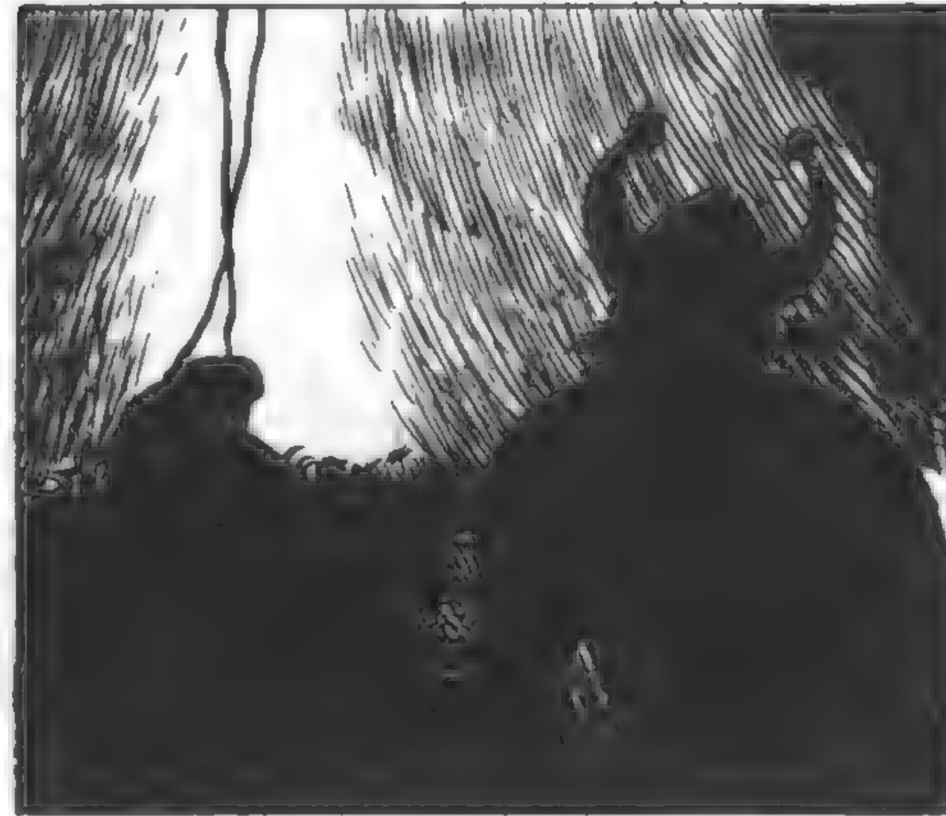

Eric laat de zonderlinge optocht voorbijtrekken. Er zijn heel wat van die in het wit geklede gestalten. Witte gestalten??? Met een ruk gaat de Noorman overeind zitten. Witte Mannen? Het land der Witte Mannen!! Dat slaat natuurlijk op hun kleding, die lange witte mantels! De stoet begeeft zich in de richting van de grafheuvel en juist wil Eric zich voorzichtig terugtrekken om naar zijn mannen terug te gaan als hij een beweging bespeurt in de bosjes achter de stoet. Hij ziet een krijger op enige afstand de optocht volgen. Bewaker zeker, denkt hij, die moet ik zien te ontlopen. Wie weet hoeveel van die kerels er verder nog rondsluipen, ik moet maken dat ik bij mijn mannen kom en een veilige plek voor ons opzoeken. Behoedzaam sluipt hij terug naar de plaats waar hij Cendrach en de krijgers achterliet. Omzichtig nadert hij de plek... ze zijn verdwenen. Amper heeft hij tijd zich rekenschap te geven van deze ontdekking als er iets door de lucht komt aansuizen... Zonder een kik te geven zakt de Noorman ineen...

Intussen heeft Svein in de grafheuvel niet stil gezeten. Hij is gewend geraakt aan de schemerige duisternis en op onderzoek gegaan in de hoop een opening te vinden, maar het wordt hem al gauw duidelijk dat het onmogelijk is zonder hulp van buitenaf er weer uit te komen. Hij weet dat de Noorman hem nooit in de steek zal laten, maar de vraag is of Eric en zijn mannen zelf niet in moeilijkheden verkeren. Zo zit Svein z'n allesbehalve opwekkende gedachte te verteren, als hij eensklaps geruis boven zich hoort en er een kluit aarde op hem neerploft. Vol verwachting springt de lange Sakser op. 'Ha,' mompelt hij. 'Redding?' Voor alle zekerheid geeft hij nog geen teken van leven; het kon weleens wezen, overlegt hij, dat het de Noorman en zijn makkers niet eens zijn. Hij trekt zich in een verre hoek terug en ziet verbaasd hoe een groot donker voorwerp aan een touw naar beneden komt zakken. Dan is alles weer stil. Svein verroert geen vin... tot ineens geluid van snikken tot hem doorklinkt. Langzaam nadert hij de plaats waar het donkere voorwerp is neergekomen, en verbijsterd ontwaart hij, bij het flauwe schijnsel dat uit de grot komt, de gestalte van een meisje.

Het is moeilijk te zeggen, wie van de twee het meest schrikt: Svein, of het meisje. De gehelmde reus kijkt of hij een geestverschijning ziet en daar geeft de afdaling van het meisje in dit onderaardse hol ook wel aanleiding toe. Het meisje is dodelijk ontsteld en zou het liefst de handen voor het gezicht geslagen hebben, als haar boeien dat maar toegelaten hadden. Svein is de eerste die zijn mond opent. 'Wat kom jij hier doen?' hakkelt hij verbouwereerd. 'De witte mannen hebben mij aangewezen als offer voor de Grote Geest,' antwoordt zij nauw hoorbaar en kijkt met een huivering naar de vele skeletten en schedels op de grond: trieste resten van hen die haar voorgingen. Svein volgt haar blik en begrijpt wat er in haar om moet gaan. 'Niet bang zijn, meid,' zegt hij bassend en kijkt dan geschrokken omhoog. Zouden zij hem gehoord hebben? 'Ik ben er zogezegd ook nog! Alhoewel... A-als m'n vriend de koning... Eric zogezegd, me niet laat zitten, want dan ben ik er... eh geweest, zogezegd... Tja...' Op dit moment is Eric echter niet eens in staat voor zichzelf te zorgen, laat staan voor een ander... Als hij bijkomt uit zijn verdoving, vindt hij zich omringd door in het wit geklede gestalten, die hij tot dusverre alleen maar uit de verte gezien heeft. Ze vragen hem of er nog meer mensen van zijn soort in de buurt zijn. Hij schudt het hoofd en doet er verder het zwijgen toe. Als de hoofdman ziet, dat er voorlopig toch niets meer uit zijn gevangene te krijgen is, wendt hij zich tot zijn mensen. 'Ik vertrouw dit niet,' snauwt hij, 'voor wij terug gaan, zullen wij de omtrek afzoeken.'

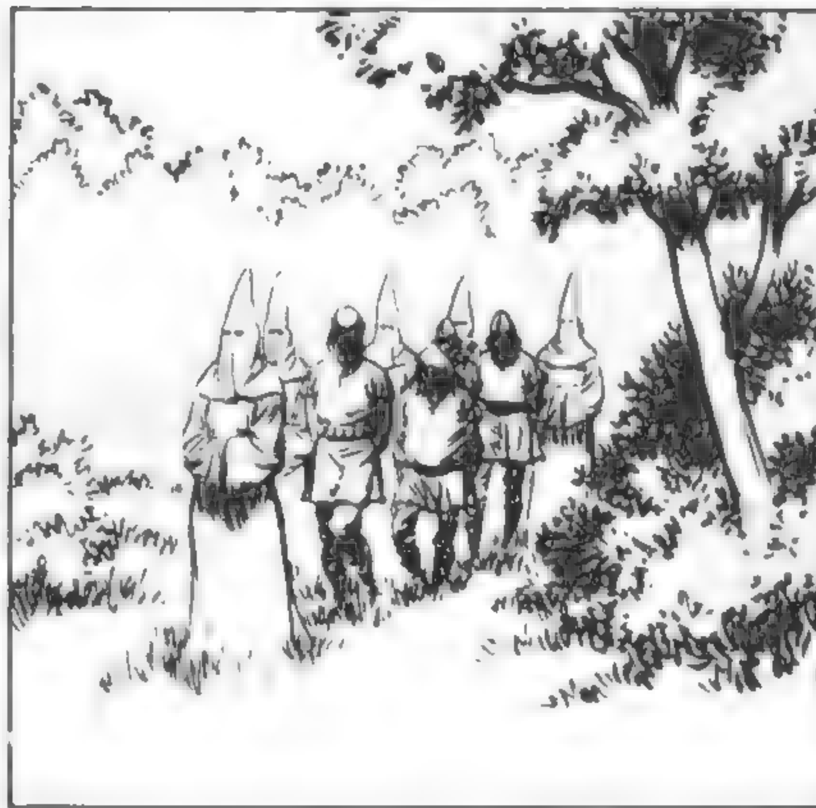

Terwijl enkele der Witte Mannen er op uit gaan, om de omgeving van de heuvel te doorzoeken, trekken de overigen zich met hun gevangenen in het kreupelhout terug, om de resultaten van dit onderzoek af te wachten. Met gedempte stem bespreekt Eric de toestand met Cendrach. Al heeft het er alle schijn van dat ze inderdaad het legendarische 'land van belofte' gevonden hebben, dan is het toch een weinig hoopgevende belofte. De een na de ander komen de verspieders terug. Ze hebben niets verdachts gevonden. De laatste laat echter op zich wachten. Er gaan enkele uren voorbij en Eric merkt, dat de spanning en onrust onder de witte mannen toeneemt. Dan verschijnt eensklaps de laatste verspieder, strompelend en kreunend uit het struikgewas. Zijn witte mantel is met bloed bevlekt... 'Het huis der goden is leeg! Ik opende de geheime gang,' hijgt hij, terwijl zijn gezellen en ook Eric ademloos luisteren. 'De jonge vrouw was er niet, alleen ik zag nóg een gestalte, een groot wezen met horens op het hoofd; verder weet ik niets, ik kreeg een slag en toen ik weer bijkwam was het huis der Goden verlaten.' Verontrust heeft Eric toegeluisterd. Hij begrijpt dat het gehorende 'wezen' natuurlijk Svein is, maar wie of wat heeft het meisje en zijn vriend bevrijd en wat is het lot van de lange Sakser?

Met een grauw springt één der gemantelde gestalten – de aanvoerder zonder twijfel – op Eric toe. 'Wel? Wil je nu nog langer volhouden, dat er niet meer van je soort hier rondsluipen? Spreek! Waar kunnen wij hen vinden?' Even overweegt Eric open kaart te spelen, maar dan laat hij dit denkbeeld varen. Het is beter, dat ze van Sveins bestaan onkundig blijven. Mochten de bevrijders van het meisje zich ook over de lange Sakser ontfermd hebben, dan zal deze Eric en zijn metgezellen ongetwijfeld te hulp komen. Dus houdt Eric strak vol, dat zij slechts met hun vieren waren. 'Waar kom je dan vandaan?' krijt de witgemantelde, 'dan zullen wij onze krijgers eens dáár een onderzoek laten instellen, want dat jij iets met de verdwijning van de Bruid van de Grote Geest te maken hebt, is zeker.' Eric haalt de schouders op en grijnst: 'Wij komen van over zee. Je krijgers zouden weken over het water moeten reizen, om mijn land te bereiken... áls zij het zouden kunnen vinden.' Dit antwoord brengt een diepe stilte teweeg. De aanvoerder treedt schielijk achteruit, wenkt zijn mannen en zonder verder een woord begeven zij zich op weg. 'We schijnen indruk gemaakt te hebben,' fluistert Eric tot Cendrach. Deze glimlacht raadselachtig. 'Begrijpelijk! Dit zijn de afstammelingen van het volk, dat eeuwen geleden uit Ierland wegtrok! Zo goed als ik wist van het Land van Belofte ver over zee, zo goed weten dézen, van het land hunner herkomst. Ze zijn zelfs nog in de oude dracht der Druïden gekleed. Lang zullen we niet gevangen zijn, vriend Noorman, let op mijn woorden.' Onder het spreken hebben zij een open vlakte temidden der wouden bereikt en met een zachte kreet stoot Cendrach de Noorman aan. 'Zie toe... dit móet het Land van Belofte wezen.' Met glinsterende ogen turend naar de grote versterkte nederzetting in de vallei, mompelt de oude scheepsbouwer ontroerd: 'Ik waan mij in het Groene Eiland. Een oude Ierse burcht; Ierse mensen in dit sterke huis. Wij hebben ons doel bereikt, Noorman! Wij zijn gered!' Hoezeer de oude Cendrach zich vergist, zou maar al te spoedig blijken.

Cendrachs hoopvolle stemming wordt niet door Eric gedeeld en ook de houding van hun gemaskerde bewakers wettigt de verwachtingen van de oude scheepsbouwer niet. Zwijgend steken zij de open vlakte over en bij het betreden van de grote nederzetting daalt ook Cendrachs stemming. De donkerhuidige zwartharige bewoners, die hun binnenkomst nors en zwijgend gadeslaan, lijken wel heel weinig op de Ieren, die Cendrach hier meende aan te treffen. Slechts een enkeling heeft lichter haar en een blekere huidskleur, maar hun houding is al even stug en afwijzend. Met bekwame spoed wordt het viertal naar een muffe gevangenis gebracht; een klein, duister hok onder de verdedigingswal. Hier worden zij aan hun lot overgelaten en geruime tijd zitten de mannen zwijgend bijeen. 'Ik geloof tóch, dat alles nog wel in orde zal komen,' brengt Cendrach ten laatste aarzelend uit. 'Mijn hoop was op Svein gevestigd,' antwoordt Eric nuchter. 'Alleen van hém zouden wij hulp hebben kunnen verwachten. Waarom laat hij niets van zich merken? Het is niets voor 'n kerel als Svein om rustig toe te zien, terwijl wij hierheen gesleept worden. Die gaat desnoods in zijn eentje de hele troep te lijf als het er om gaat ons vrij te krijgen. Ik ben bang, dat hem iets is overkomen en daarmee is dan ook óns lot bezegeld.'

Nauwelijks heeft Eric deze woorden gezegd of de deur van de kerker knarst open en een der witgemantelden verschijnt. Tot grote verwondering van de gevangenen maakt de Druïde plechtig een diepe buiging en begint zwijgend de boeien los te peuteren. Met een tweede buiging, nodigt hij hen uit, hem te volgen. 'Zie je,' fluistert Cendrach opgewonden, 'ik zei het immers? Alles komt in orde!' Argwanend volgt Eric de witte gestalte naar buiten. Regelrecht worden ze naar de plompe, vierkante toren geleid, welke er van nabij oud en vervallen uitziet. In de grote burchtzaal zit op een kolossale stenen troon een witgeklede gedaante. Roerloos neemt deze de vier metgezellen enige tijd op, wenkt dan met een benige hand. 'Treedt nader, o krijgers van over het water,' klinkt zijn krakerige stem bevelend. Dichterbij komend kan Eric's mans gelaat beter bekijken; tanig en gerimpeld, met een grauwe baard en haardos.
Maar de indruk van aartsvaderlijke, vriendelijke grijsaard wordt helaas teniet gedaan door de kille, wreed-glinsterende ogen. 'Groot is de wijsheid, welke spreekt uit de sagen van mijn volk, want zij verhalen van een land, vér over zee, vanwaar de Ouden eens hierheen kwamen. Thans staan jullie voor mij, krijgers uit dat verre land en te rechter tijd... Het is wél zo, want nu zul jij na mij, Conall, die de laatste is uit mijn eeuwenoud, roemrucht geslacht, heersen over dit land, de tradities voortzetten en de wetten in stand houden!' De oude zwijgt even en buigt zich iets voorover. Zijn ogen vernauwen zich als hij op geheel andere toon voortgaat: 'Hoor je goed? De wetten in stand houden! Jij zult de Goden dienen, zoals zij geslachten lang gediend werden! Zeg mij dan snel, wat er geworden is van de jonge vrouw die – zoals de wet het wil – vijf maal 's jaars tot de Goden gebracht moet worden? Blijf mij een antwoord schuldig en het bewijs is geleverd, dat je niet degenen bent, voor wie je je uitgeeft... en de straf daarvoor zal meedogenloos en snel zijn.'

'Maar jij vergist je, als ik het zo zeggen mag,' glimlacht Eric, terwijl hij naar voren treedt. 'Op mijn woord, wij weten niets van de jonge vrouw, waarover jij spreekt. Mijn metgezel was bij de beklimming van de heuvel onverwachts in het gat gevallen en het was alléén met de bedoeling hem er weer uít te halen, dat wij ons daar ophielden.' 'Ja? hum! Maar wat deed je dan daar vóór je vriend er in viel?' zegt de oude loerend. Op dit moment mengt Cendrach zich in het gesprek. 'Om dat uit te leggen, zou ik een heel lang verhaal kunnen vertellen,' klinkt de stem van de oude scheepsbouwer zacht. 'Zo je tijd hebt...' Maar de ander wimpelt haastig met een benige hand af. 'Mij wachten vele bezigheden! Véle, ahem! Bepalen wij ons tot het nodige.' 'Wij waren inderdaad,' zegt Cendrach, 'ondanks alle tegenslagen, op zoek naar het Land van Belofte, waarvan de legenden van mijn volk, dat ook het jouwe is, verhalen. Begrijp jij niet onze ontroering bij het aanschouwen van een Keltisch grafmonument hier in dit vreemde land?' De oude Conall snuift en knikt meevoelend. 'Stel je dan onze teleurstelling en droefenis voor,' herneemt Cendrach zonder zijn stem te verheffen, 'toen wij moesten ervaren, dat er wrede mensenoffers, welke in het mooie Erin al lang van de baan zijn, hier nog in zwang zijn. Komaan, komaan, heer Conall, jij lijkt mij toch een oud en verstandig man; verstandig genoeg om te weten dat goden toch zeker niet in grafheuvels zitten, om jonge vrouwen als offer te ontvangen.' 'Ssst!' gebaart Conall, in elkaar duikend en verstolen rondloerend. 'Natúúrlijk geloof ik dat niet, maar wat geeft het? De wet is de wet, zo is het altoos geweest, nietwaar? En bovendien... het is de enige manier, om dit roodhuidige volk onder de duim te houden.' Conall, de laatste uit zijn geslacht, rijst eensklaps uit zijn zetel op. 'Het onderhoud is ten einde,' beslist hij krakend. 'Er is nog veel te doen, zéér véél. In ieder geval, wij begrijpen elkaar, nietwaar? Dat verheugt mij zeer. Jij bent dus vrij, natuurlijk! Wij praten later verder.' En met deze woorden wuift hij ongeduldig de verbaasd toeluisterende Noren van zich af.

Cendrach en Eric wisselen een blik en gevolgd door de twee krijgers begeven zij zich aarzelend naar de uitgang. 'Begeef je niet buiten deze burcht,' roept de oude Conall hem na, terwijl hij geagiteerd achter hem aanschuifelt. 'Je zult je niet buiten de wallen begeven, dat vergat ik nog te zeggen; daarbuiten is 't levensgevaarlijk... Werkelijk le-vens-ge-vaarlijk!' 'Des te erger voor mijn vriend,' antwoordt Eric. 'Wij zijn zeer ongerust over hem, hij verdween op dezelfde geheimzinnige wijze als de jonge vrouw.' 'Dit zal ik laten onderzoeken. Terstond,' belooft Conall. 'Je hoort spoedig van mij. Er is nog een boel te bespreken; goedendag.' Het volgende moment staan de vier metgezellen buiten, waar ze elkaar een moment verbouwereerd aankijken. 'Als ik het zeggen mag,' mompelt Toke – een der krijgers – met een scheve grimas in de richting van de toren. 'Getikt...' Cendrach knikt bedenkelijk. 'Inderdaad heeft het er alle schijn van dat Conalls geest lichtelijk gestoord is. Al met al zijn wij wel in een weinig benijdenswaardige situatie geraakt.' 'Een ding is zeker,' fluistert Eric, 'we moeten zien, hier zo gauw mogelijk vandaan te komen. Laten we de situatie hier eens opnemen.' Op dat moment klinkt een luid geschreeuw. Een aantal krijgers en vrouwen spoedt zich naar de poort en Eric en zijn mannen sluiten zich bij de nieuwsgierigen aan. Een tweetal krijgslieden betreedt de nederzetting. Tussen zich in voeren zij een wild tegenstrevende haveloos geklede jonge kerel met zich mee.

Weinige ogenblikken nadat de gevangene in de toren verdwenen is, komt men de vier vrienden verzoeken aanwezig te zijn bij de ondervraging. 'Kijk,' kraakt de oude Conall, 'met dit soort boeven krijg je hier nu te maken! Mijn krijgers troffen hem aan, verdacht rondsluipend in de buurt van deze burcht! Strafbaar! Hij droeg een gevaarlijke boog met pijlen; strafbaar!' Eric neemt de jonge gevangene eens opmerkelijk op en vindt dat deze er bepaald niet zo schurkachtig uitziet. 'Jij zult sterven, boef,' krijt de oude. 'Heb je soms iets te maken met diefstal van de bruid der goden ook?' De jonge man lacht schamper. 'Ze is MIJN bruid! Ik was het die haar bevrijdde!' 'Je liegt,' stottert Conall met een verschrikte blik op de aanwezige krijgers. 'Dat bestaat immers niet, geen stervelijk wezen zou zoiets overleven, dat weten we allemaal.' Zenuwachtig gebaart hij zijn krijgers het vertrek te verlaten. De jonge gevangene lacht spottend. 'Er is mij bij de grafheuvel niets overkomen, de goden waarover jij spreekt, bestaan slechts in je verbeelding. Ik vrees hen niet langer!' De houding van de jonge kerel dwingt Erics bewondering af. 'Je wilt toch niet een man ter dood brengen omdat hij zijn vrees overwint en poogt zijn bruid te redden van een wrede dood?' wendt hij zich tot Conall. 'En wáárom is het strafbaar als een man zich van wapens voorziet? De minste jager beschikt in ons land over een pijl en boog.' De gevangene wendt met een ruk het hoofd en staart Eric enige tellen onderzoekend aan, maar zijn gezicht blijft onbewogen. 'Dwaze praat, zwijg,' briest Conall, 'stérven zal de schurk. Wapens zijn gevaarlijk in hun handen en ongeloof is de kiem van verzet. Morgen zul je hangen!' bijt hij zijn gevangene toe. Deze verwikt niet; fier richt hij zich op. 'Het zij zo,' zegt hij. 'Maar mijn volk zal wraak nemen, en jij zult hangen naast mij. Die prijs voor hun vrijheid wil ik betalen!' Zwijgend heeft Eric toegeluisterd. Dat is een kerel naar mijn hart, denkt hij, als er één is die geholpen moet worden, is hij het.

De trotse houding van de jonge krijger brengt Conall bijkans buiten zichzelf van razernij. Hij schreeuwt de wachters binnen en beveelt hun, de gevangene op te sluiten. Eric, Cendrach en de twee Noorse krijgslieden kijken zwijgend en verstoord toe. Het spijt Eric geducht, dat hij niet de gelegenheid heeft gekregen de jonge man te vragen wat er van Svein geworden is. Het lot van de lange Sakser baart hem grote zorg. 'Dat deed je helemaal mis,' klinkt op dat moment Conalls rasperige stem bestraffend. Scheef gluurt de oude Druïde naar Eric. 'Foei! Geen genade voor misdadige, opstandige elementen, leer dat van mij, Ahem!' Snuivend richt Conall zijn kille, stekende ogen op Erics metgezellen en kucht nadrukkelijk. 'Ik wilde nog wat zeggen, maar het komt me voor, dat me dat op het ogenblik ontschoten is.' Cendrach en Eric wisselen een snelle blik, waarna Cendrach met de twee krijgers schouderophalend het vertrek verlaat. 'Ziezo,' gniffelt heer Conall, 'ze hebben een zeker begrip voor moeilijke situaties, gelukkig hehehe. Het werd tijd, dat ik je eens onder vier ogen sprak, mijn jongen!' Erics mond valt haast open van verbazing bij het horen van dit laatste, maar hij houdt zijn gezicht in de plooi. Waarlijk, heer Conall is nog gekker dan hij al dacht. 'Ik heb grote plannen met je! Daar moet over gesproken worden, want ik heb nog een boel te doen. Kom mee!' De oude legt een knokige hand op Erics schouder en troont hem met zachte drang mee naar een gordijn, waarachter een lange, brokkelige trap naar boven voert. 'Wat is er opeens met je, mijn jongen?' knort Conall innig tevreden. 'Wat kijk je verschrikt? Je bent toch niet bang?' De Noorman antwoordt niet. Gespannen luistert hij naar het zwakke geluid van snelle voetstappen, die de trap opvluchten. Wie heeft hen daar staan afluisteren?

De oude Conall troont Eric al kwebbelend mee naar een verblijf boven in de toren. Als de Noorman binnentreedt, wordt zijn aandacht direct getrokken door een rijzige vrouw met kastanjebruine lokken, die zich bij het haardvuur warmt. Wat hem bijzonder opvalt is, dat zij zichtbaar moeite doet haar gejaagde ademhaling meester te worden! Die vluchtende voetstappen op de trap waren dus van haar, denkt Eric. ZIJ heeft kennelijk staan luisteren. Waarom? Wie is zij? Die laatste vraag wordt al dadelijk beantwoord door de bedrijvig doende Conall. 'Ga toch zitten, mijn jongen, ga toch zitten. Dat is mijn dochter Brigit, Brigit, zorg dat onze geëerde gast iets te drinken krijgt!' Als het meisje even later een fraaie, zwaar gedreven gouden bokaal aanbiedt, monstert hij haar onderzoekend. Haar kleding en haar sieraden zijn geheel uit de tijd, maar datzelfde kan gezegd worden van alle voorwerpen om hem heen. Het doet sterk denken aan de dingen, die hij eens zag in de gewelven van Tuaim Mor*. De tijd heeft hier blijkbaar honderden jaren stil gestaan... 'Juist,' zegt Conall en grinnikt zonder enige aanwijsbare reden, 'nu kunnen wij praten. Zoals ik al zei, heb ik grote plannen, ja ja, gróte plannen!' Hij onderbreekt zichzelf en wendt zich geïrriteerd tot zijn dochter. 'Wat sta je daar nu nog te dralen, Brigit? Is er iets? Zeg het dan vlug, want ik heb op het ogenblik een belangrijke bespreking.' Het meisje kijkt even verlegen naar Eric en stamelt dan schuchter: 'Die gevangene heer vader, wat eh... wat heeft hij misdreven en wat ga je met hem doen?' Het gelaat van Conall vertrekt krampachtig. 'Een oproerling,' schreeuwt hij onbeheerst. 'Maar ik zal hem leren. Morgen wordt hij gehangen!' 'Alwéér?' stoot Brigit verblekend uit, 'maar waarom toch, vader? Zij doen immers geen kwaad...' 'Dat zijn geen vrouwenzaken,' antwoordt de oude zich maar nauwelijks beheersend: 'Ga weg – eh – ja ga weg, Brigit, ik heb het druk!' Met een zeer nadenkende blik in zijn ogen kijkt Eric de zich verwijderende gestalte na. 'Dat is er nóg een, die straks geholpen zal moeten worden,' stelt hij bij zichzelf vast, als het gordijn achter haar dichtvalt.

* Lees: 'Het raadsel van Tuaim Mor'.

Niet zodra heeft het meisje de kamer verlaten, of de oude Conall springt op, begint heen en weer te lopen, blijft plotseling voor Eric staan en vraagt: 'En? Hoe vond je mijn dochter?' Dan vervolgt hij zonder op antwoord te wachten: 'Een knap meisje, al zeg ik het zelf, ja, ze mag er wezen! Zij verdient een flinke echtgenoot.' Hij schudt mismoedig het hoofd. 'Zo'n man is bij ons niet meer te vinden, niet meer...' 'Waarom niet? Wat mankeert er aan je mensen?' vraagt Eric, om het gesprek een andere wending te geven. 'Zij durven niet!' roept de oude verachtelijk, 'en het merendeel is niet eens van zuiver Iers bloed!' Hij zet zich neer en kijkt Eric listig aan. 'Maar dat wordt nu anders. Ik ben blij, dat jullie hier gekomen zijn. Nu is de band met het oude stamland weer hersteld en zal alles anders worden! En maar net op tijd ook, want!' – hij laat zijn stem tot fluistertoon zakken – 'mijn verspieders melden, dat de vijf stammen in gisting zijn en een aanval op ons beramen!' Conall wordt nu vertrouwelijk en legt zijn knokige hand op Erics schouder. 'Zeg eens eerlijk, hoe vind je mijn dochter Brigit?' Hij lacht en gaat verder. 'Ja, ik begrijp wel, dat je in je leven al wat mooie vrouwen en meisjes gezien hebt, maar is er één bij als Brigit? Nou?' Hij geeft Eric schertsend een por in de zij en doet een poging om schalks te knipogen. De grijns, die tevoorschijn komt, doet een rilling van afkeer over Erics rug lopen. Wat wil die waanzinnige kerel? denkt hij vol onbehagen. Het lijkt er veel op of hij mij aan zijn dochter wil koppelen!

'Misschien verbaast het je, dat mijn dochter zo teerhartig is, wat die man betreft, die wij net opgesloten hebben, maar dat moet je niet zo zwaar nemen,' zegt Conall vergoelijkend. 'Zij is nog jong en heeft nog veel te leren. Iedere keer dat ik zo'n oproerig mannetje laat ophangen, is zij er ondersteboven van!' Hij lacht schamper. 'Dat siert haar dan,' kan Eric niet nalaten enigszins scherp op te merken. 'Dat is een gevaarlijke gedachtengang, mijn jongen,' vermaant de oude kerel en heft bezwerend de wijsvinger op. 'Neem van mij aan, dat men niet hard genoeg kan optreden tegen dat volkje. Elke poging tot verzet, of wat er maar op lijkt, moet onmiddellijk in bloed gesmoord worden. Geef je ze vandaag de vinger, dan willen ze morgen je hoofd hebben!' Hij loert Eric vorsend aan. De Noorman vertrekt echter geen spier van zijn gelaat en kijkt strak voor zich. 'Maar komaan! Ik heb nog veel te doen en zal je nu alleen moeten laten,' zegt de Druïde, 'blijf zitten, mijn jongen, maak het je gemakkelijk en denk eens na over wat ik je gezegd heb!' Alleen gelaten heeft Eric inderdaad heel wat te overdenken. 'Die kerel is gevaarlijk gek,' stelt hij vast, 'en het ergste is, dat hij mij bij zijn gekke spelletjes wil betrekken. Het enige is, dat ik hier zo snel mogelijk vandaan ga. Eerst die gevangene bevrijden, als mij dat tenminste lukt, en dan er vandoor!' Hij peinst over de vreemde manier, waarop Conall steeds maar weer van zijn dochter sprak. 'Er vandoor gaan?' bromt hij halfluid voor zich uit. 'En het meisje dan? Zij zit kennelijk ook in het verkeerde kamp, nog erger dan ik.' Hij schrikt op als hij een geluid achter zich hoort. Het blijkt Brigit te zijn, die weer binnenkomt, het lijkt wel of zij binnengeduwd wordt, zo onhandig staat zij daar. Dat is een doorgestoken kaart van die oude, denkt Eric grimmig, en staat op om weg te gaan. 'Blijf nog een ogenblikje; kom, ga niet heen, vreemdeling,' stamelt het meisje. 'Ik wil – eh, – wij zouden misschien wat kunnen praten...?' Zenuwachtig drukt zij de handen tegen elkaar en kijkt hem wat zielig en verloren aan.

Het is wel duidelijk dat het meisje gestuurd is door haar vader, maar zij gedraagt zich zo onhandig, dat Erics ontstemming plaats maakt voor een gevoel van medelijden. Hij gaat dus weer zitten en luistert naar het zenuwachtige gebabbel van het meisje, dat zich een houding tracht te geven door zich druk met kannen en bekers bezig te houden. 'Vertel mij toch van het mooie verre Erin, waar jij vandaan komt, vreemdeling,' vraagt zij en laat er meteen op volgen: 'Wat zijn je plannen, als ik vragen mag? Wil je je vestigen?' Eric schudt ontkennend het hoofd. 'Ik ben op zoek naar een groep landslieden van mij, die zich ergens moeten bevinden. Zeg mij, heb je weleens horen spreken over een zekere Ragnar de Rode?' Brigit blijkt die naam niet te kennen en heeft ook niets gehoord, wat op de aanwezigheid van vreemdelingen zou kunnen duiden. 'Jammer,' zegt Eric teleurgesteld, 'dan zoek ik dus blijkbaar in de verkeerde hoek. Ik zal hen tóch moeten vinden, want het is mijn enige kans om ooit terug te komen in mijn land...' Het meisje kijkt hem ontsteld aan. 'Je kunt nog niet vertrekken?' stoot zij uit, 'het is levensgevaarlijk in de wouden! Het gist onder het volk, ieder ogenblik kan de opstand uitbreken; er zijn al verscheidene krijgers vermoord! Vader is ook zo wreed...' Zij kijkt hem aan met ogen, waarin onverhulde doodsangst te lezen is en vervolgt ademloos: 'Jij schijnt invloed op vader te hebben; ik hoopte dat jij die ten goede zou kunnen aanwenden... ook voor die arme man, die morgen moet sterven.'

Het is al laat in de middag als Eric het verblijf betreedt, waarin zijn drie makkers zich bevinden. Vol vreugde springen zij op en omringen de Noorman. 'Gelukkig, dat je heelhuids terug bent!' zegt Cendrach met een zucht van opluchting. 'Ik vreesde al, dat er iets misgelopen was; je bleef zó lang weg...' 'Er is inderdaad iets misgelopen,' antwoordt Eric somber. 'Er is hier voortdurend iets aan het mislopen!' Hij zet zich tussen zijn mannen en verhaalt wat hij te weten gekomen is. 'Het komt dus in het kort hierop neer,' besluit hij zijn relaas. 'Die zogenaamde Witte mannen oefenen een waar schrikbewind uit over de inheemse stammen. Conall is hun leider en de kwaadaardigste van allen; volgens mij moet hij gek zijn. De bevolking is nu blijkbaar zo ver, dat zij het niet meer verdragen kan en beraamt een opstand. Waarin ik ze alleen maar gelijk kan geven. Het beroerde is alleen, dat wij in het verkeerde kamp zitten. Die Conall denkt ons te kunnen gebruiken om dat ongelukkige volk neer te slaan!' 'Kunnen wij niet stiekum de benen nemen?' oppert een van de mannen, 'wij moeten Svein toch ook terugvinden.' 'Ja, Svein,' zucht Eric, 'die zorg hebben wij óók nog.' Hij buigt zich voorover en laat zijn stem zakken. 'Ik heb het volgende bedacht: Zodra het nacht is, ga ik die gevangene bevrijden. Dat moet, dunkt mij, niet zo moeilijk zijn. Die kan mij waarschijnlijk vertellen, waar Svein gebleven is en verder zal hij zijn stamgenoten op de hoogte kunnen stellen van ons standpunt. Als het zover is, komen wij wel te weten wat wij te doen hebben.' Als het nacht is, trekt Eric er alleen op uit. Zonder veel moeite weet hij de enkele wachtposten te ontwijken en in de buurt te komen van de kerkers in de wal. Voorzichtig maakt hij zich los van de muur, om met een snelle sprong de open ruimte over te steken, maar hoort dan een geritsel achter zich. Voor hij de kans heeft zich om te draaien, voelt hij een dreunende slag op zijn hoofd en zinkt weg...

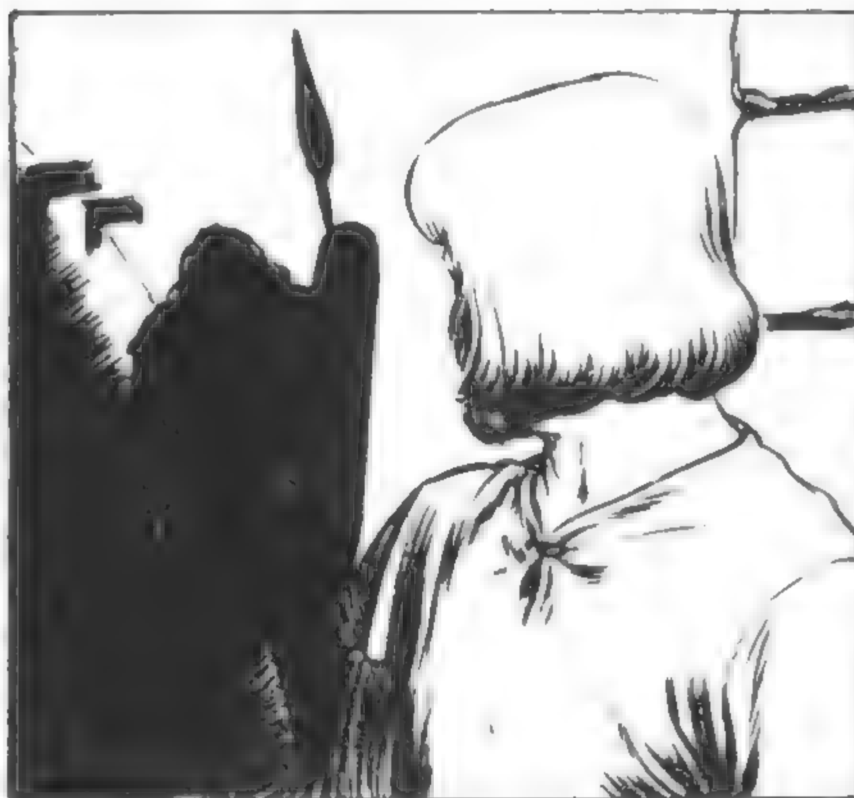

Als Eric bijkomt, ziet hij zich omringd door Druïden. Het duurt even voor hij zich herinneren kan wat er gebeurd is en dan bevangt hem een hevige schrik. Ik ben in een val gelopen, alles is verloren, is zijn gedachte. Hij richt zich moeizaam op en kijkt de kerels oplettend aan. Wat zullen zij nu met mij doen? Wat zal er met mijn drie makkers gebeuren? Het enige wat voorlopig gebeurt, is, dat de Druïden eerbiedig een buiging voor hem maken en achteruit de kamer uitschuifelen! Dit kan Eric niet verwerken. Hij laat zich weer achterover zakken en sluit de ogen. Als hij ze een tijd later opent, ziet hij Conall, Brigit, Cendrach en zijn twee krijgers om zich heen staan. Nu begrijpt hij er helemaal niets meer van. 'Je tussenkomst mocht niet baten, vriend,' zegt Conall zalvend en meewarig. 'De onverlaten zijn er in geslaagd, de gevangene te bevrijden en hebben daarbij drie van mijn mensen om het leven gebracht. Je mag dus van geluk spreken, dat je er zo afgekomen bent.' Er gaat de Noorman een groot licht op: Conall denkt zowaar, dat hij gepoogd heeft, de bevrijders tegen te houden! 'Grenzeloos brutaal!' sist Conall opeens woedend. 'De honden staan voor niets meer! Nij zij Mohaka bevrijd hebben, zal de aanval van de vijf stammen niet lang meer op zich laten wachten. De toestand is ernstig, zeer ernstig.' Dat is hij zeker, denkt Eric. Het feit dat de bevrijders van Mohaka mij neergeslagen hebben, bewijst, dat ik in hun ogen een vijand ben. Mijn enige kans om hier vandaan te komen is daarmee verkeken.

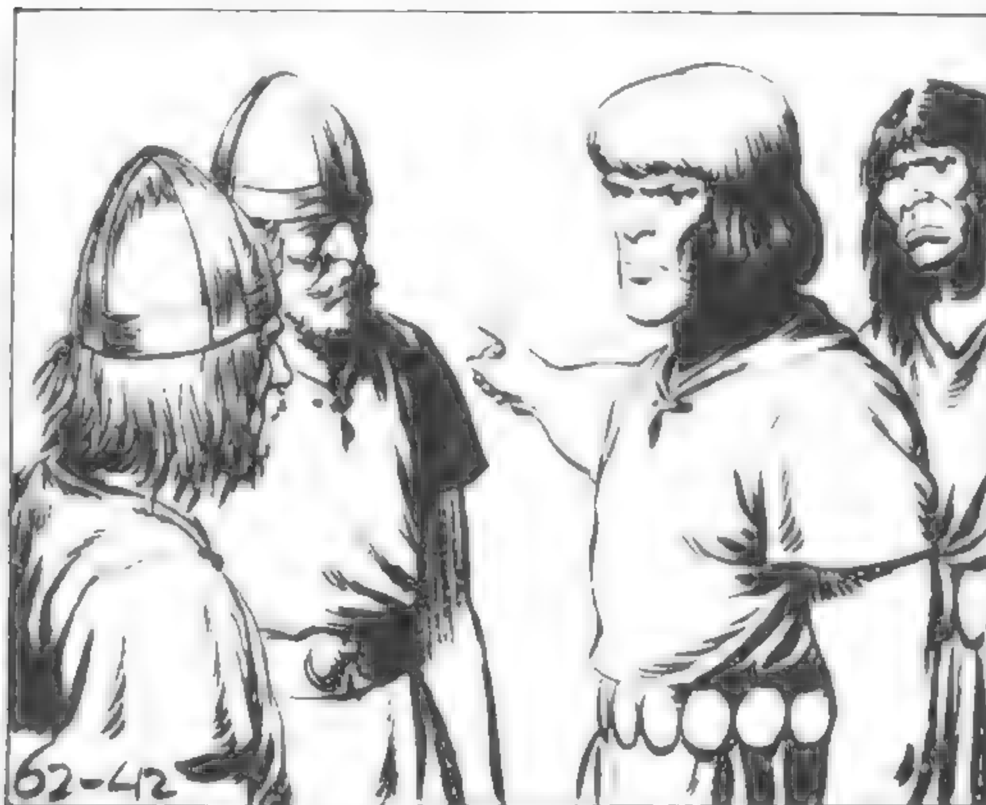
Zinloze gebaren met de handen makend, schreeuwt Conall allerlei bedreigingen aan het adres van de roodhuiden, knijpt dan plotseling de ogen halfdicht en grinnikt luguber. Hij priemt met zijn knokige vinger in Erics richting en fluistert hees: 'Je zint op wraak, nietwaar? Ja, ja, ik zie het, je hebt iets in de zin. Je laat je niet straffeloos neerslaan! Ja, wraakzucht is de moeder van de list. Denk, vriend, denk, want van je gedachten kan onze redding afhangen!' Vermoeid sluit Eric de ogen. Deze portie waanzin is te groot voor hem. Bedrijvig spoedt Conall zich heen en Eric bespreekt de zaak nogmaals met zijn vrienden. Maar niemand weet iets te berde te brengen, wat op een oplossing lijkt. Ten einde raad begeeft Eric zich naar buiten om in eenzaamheid na te denken. Als hij enige malen heen en weer gelopen heeft, hoort hij een zacht sissend geluid. In de schaduw van de toren meent hij iets te zien bewegen! Omzichtig begeeft hij zich er heen en ontwaart een der Druïden; naar de kleding te oordelen althans. Gejaagd begint de man tegen hem te fluisteren. 'Ik kom van je vriend Svein, hij heeft een boodschap voor je.' 'Svein?' vraagt Eric, verrast een stap terug doende, 'leeft hij nog? Is hij ongedeerd?' 'Hij maakt het goed en laat je weten, dat je deze nacht nog moet vluchten. Déze nacht nog, want MORGEN KAN HET NIET MEER! Ginds, waar het bos begint, zal hij op je wachten.' 'Hoe weet ik, dat je van Svein komt?' vraagt Eric opeens vol achterdocht. 'Heeft hij je niets meegegeven, waaraan ik zien kan dat het wáár is wat je zegt?' 'Nee,' antwoordt de man en is – voor Eric het verhinderen kan – al weer door de duisternis opgeslokt.

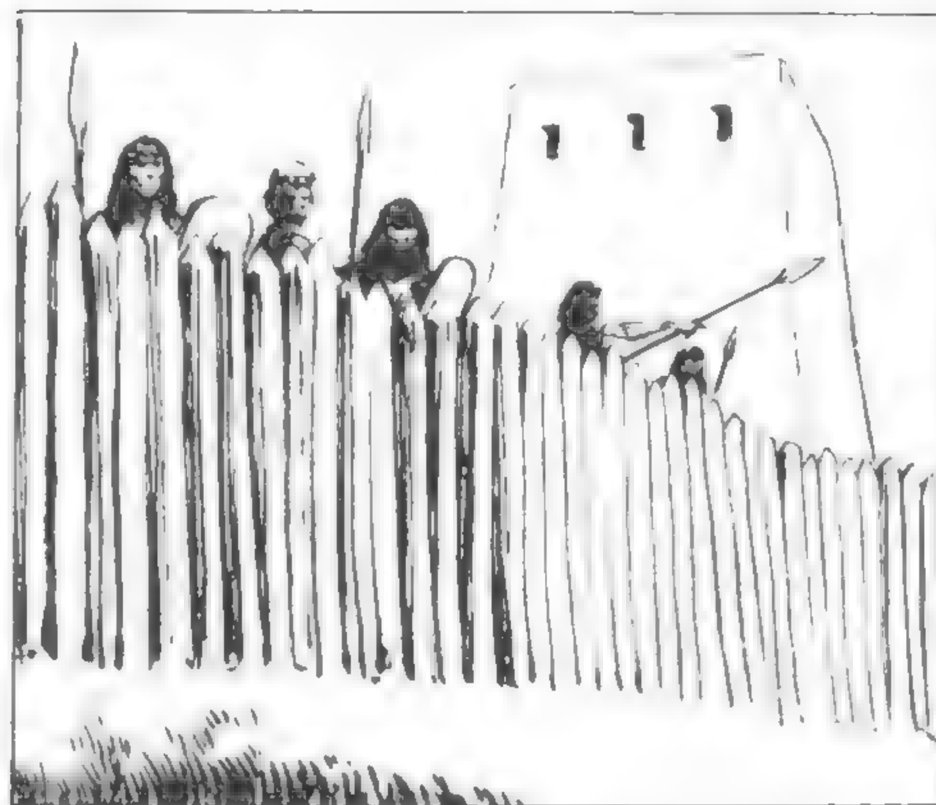

'Hé, wacht,' roept Eric en rent met grote stappen achter de man aan. Als deze bemerkt, dat hij achtervolgd wordt, staat hij stil en draait zich om. 'Probeer niet mij tegen te houden,' zegt hij langzaam en nadrukkelijk, 'want in dat geval zal ik niet aarzelen van dit wapen gebruik te maken.' Dreigend richt hij zijn speer op de ongewapende Noorman. 'Ik zal je heus niet tegen houden,' verklaart deze, 'ik wil alleen weten, waarom ik morgen niet meer zal kunnen vluchten.' 'Omdat wij bij het krieken van de dag aanvallen en niemand zullen sparen. Heb je nog meer te vragen?' 'Nee,' zegt Eric, 'je woorden hebben mij het antwoord al gegeven. Jij hoort niet tot de Druïden, zoals je vermomming mij even deed denken.' Zonder verder iets te zeggen, draait de man zich om en snelt weg. Eric doet geen moeite, hem tegen te houden. 'Een korzelig heerschap,' peinst hij. 'Ik geloof niet dat zij mij goed gezind zijn. Dit is een valstrik. Svein, de arme kerel, zal wel niet meer in leven zijn.' Somber gestemd keert hij terug naar de torenkamer, waar hij Cendrach aantreft in gesprek met Conall. 'En? Heeft mijn vriend een krijgsplan uitgebroed?' vraagt de Druïde. Het wordt steeds gekker, denkt Eric woedend. Deze kerel schijnt als vaststaand aan te nemen, dat ik mij zal inzetten voor zijn waardeloze troep. 'Voor alles moet ik weten wat er geworden is van mijn makker, Svein Langtand, antwoordt hij kort. 'Zendt dus verspieders uit en laat dat onderzoeken!' Vele uren later keren de verspieders terug. 'Wij zijn geheel omsingeld door de roodhuiden,' melden zij. 'Zij houden zich schuil in het hoge gras. Wij konden er niet doorkomen.' 'Je bent dus niets te weten gekomen over mijn vriend Svein?' vraagt Eric. 'Niets,' is het antwoord.

Het nieuws van de verkenners brengt de oude Conall in een staat van grote opgewondenheid. De vijf verbonden stammen zullen dus zeer spoedig aanvallen, dat staat vast. Gesteund door Brigit verzoekt Conall Eric het bevel over de omsingelde nederzetting op zich te nemen en daar de vier Noren begrijpen dat zij van de aanvallers toch geen genade hoeven te verwachten, stemt Eric tenslotte toe. Onder zijn bekwame leiding wordt alles in staat van verdediging gebracht, maar de dageraad brengt niet de verwachte aanval. In een slopende spanning kruipt de dag voorbij; hoewel Conall hem verzekerd heeft, dat het niet de gewoonte van hun vijanden is, om op de dag aan te vallen blijft de Noorman waakzaam. Dan, laat in de middag, snerpt er eensklaps een alarmkreet over de vesting. Met een sprong is Eric op de wallen. Tóch een aanval, schiet het door hem heen, als hij aan de verre woudrand een aantal figuurtjes tevoorschijn ziet komen. Schreeuwend schieten zij op de vesting toe en dan slaakt Eric een schelle kreet als hij de voorste der aanstormende krijgers herkent... Het is Svein Langtand, rennend voor zijn leven...

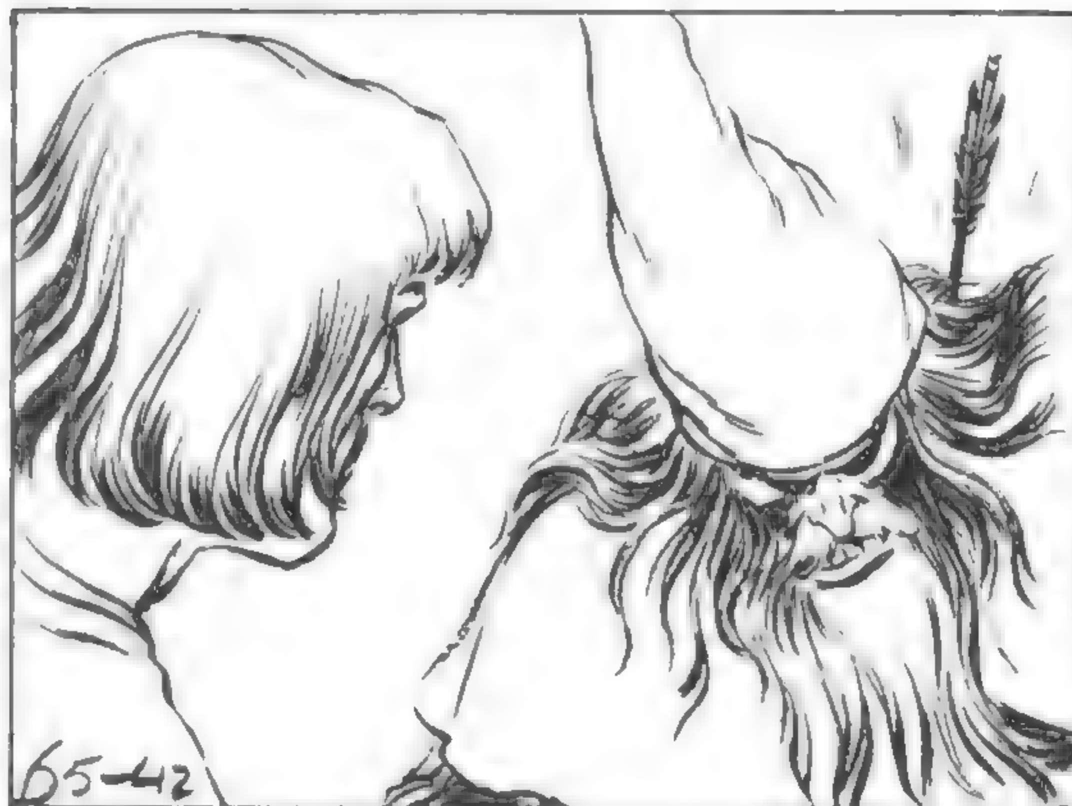
Met zijn lange benen kan Svein zijn achtervolgers gemakkelijk voor blijven en aangezien de laatsten zich niet aan de pijlen van de krijgers op de wallen willen blootstellen, weet Svein – een beetje buiten adem weliswaar, maar heelhuids – de beschutting van de nederzetting te bereiken, waar Eric, Cendrach en de twee Noren hem hartelijk begroeten. 'Ik zal die kerels leren, om mij als een opgeschrikte haas over de vlakte te jagen,' gromt de lange Sakser. 'Waarom, bij Thor, weigerde je het aanbod om je bij hen te voegen, Noorman? Als ik niet bijtijds de benen genomen had, zou IK daarvoor het gelag betaald hebben.' Eric wenkt hem hier niet verder op door te gaan, aangezien Conall haastig naderbij komt. In het kort vertelt Svein, dat hij – na van Mohaka en het meisje afscheid genomen te hebben – er op uit trok om te zien wat er van Eric geworden was. Ziende, dat hij alleen toch niets kon uitrichten, had hij zich weer bij Mohaka's stam gevoegd. Aanvankelijk was men niet onvriendelijk geweest en had men gemeend in de Noren op de burcht bondgenoten te hebben. Door Erics weigering veranderde echter deze houding, zodat Svein overijld moest vluchten. 'Er zitten honderden krijgers in de wouden om deze plaats heen,' besluit de Sakser. 'Ze zijn slecht bewapend, dat is waar, maar hun overmacht is zo groot, dat we het op den duur zullen afleggen.' Dit is alles niet bepaald geruststellend. Op Erics vraag vertelt Conall, dat er een vluchtgang in de burchttoren is, welke in het woud uitkomt. 'Zolang die krijgers daar op de loer liggen is de gang niet te gebruiken. We zullen dus moeten wachten, tot de kerels aanvallen,' besluit Eric grimmig. 'Waarom gaan we er alsnog niet vandoor, Noorman?' fluistert Svein, als ze even later alleen zijn. 'Wat heb ik maling aan die ouwe gekke vogelverschrikker! Mohaka is meer een kerel naar mijn smaak.' Inderdaad moet Eric zijn vriend gelijk geven; hij twijfelt er niet aan, of Mohaka zou hen alsnóg in bescherming willen nemen. Maar... Brigit! Het meisje heeft heel haar hoop op hem gevestigd. Kort zet Eric de situatie uiteen en na even voor zich uitgestaard te hebben stemt ook Svein er mee in, te blijven. Eric geeft hem het commando over de helft der krijgers en zo gaan zij de nacht in. Dan, tegen het morgenuur, klinkt het sinister gekras van een uil. Ergens aan de overzijde van de vlakte antwoordt een tweede. Talloze donkere mannen glijden lenig door het lange gras in de richting van de burcht. De aanval is begonnen.

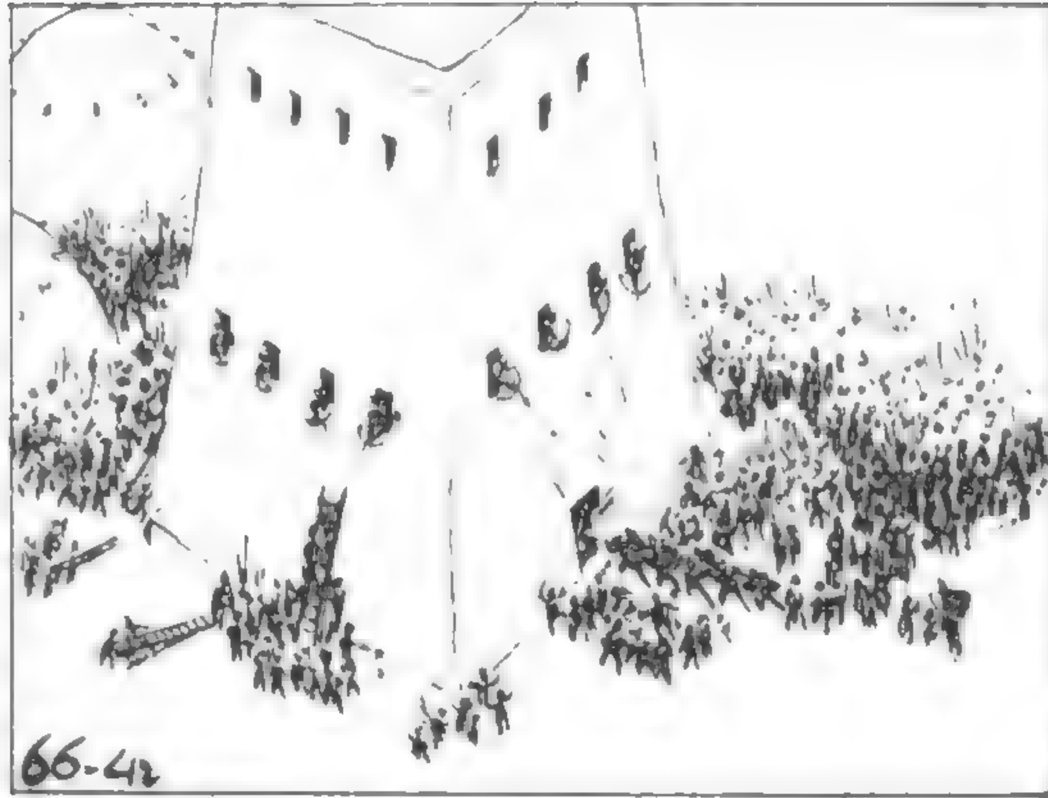
Honderden krijgers vallen van alle kanten de nederzetting aan. Zonder ophouden vliegen de pijlen op de verdedigers van de burcht af en Eric is wel genoodzaakt terug te vechten. De roodhuiden zijn moedig en deinzen blijkbaar voor niets en niemand terug, nu ze hun haat en wraakgevoelens op Conall en zijn 'witte mannen' kunnen koelen. De toestand op de burcht wordt nijpend. Steeds meer dringt de vijand op. Eric is ervan overtuigd, dat ze niet lang meer stand kunnen houden. Hij bedenkt dat nu de aanvallers om de nederzetting te bestormen, allen uit het woud zijn verdwenen, de daar uitkomende vluchtgang hun redding kan zijn. 'We moeten de vluchtgang gebruiken,' zegt hij tot Conall, 'voor het te laat is!' En, als om zijn woorden kracht bij te zetten, klinken er eensklaps dreunende slagen. De aanvaller is al bezig de poort te rammeien.

Conall is niet genegen Erics raad op te volgen en door de vluchtgang een veilig heenkomen te vinden. Het gebeuk op de poort maakt hem razend en z'n lichte ogen bliksemen kwaadaardig. 'De vlucht nemen voor dat geboefte,' briest hij, 'nooit! Eerder zal ik...' plotseling zwijgt hij en zakt langzaam ineen. Een pijl heeft hem in de rug getroffen. Eric ziet al gauw dat Conalls wond dodelijk is. De man ademt zwaar en moeilijk. Hij wenkt Eric naderbij te komen. 'Aan jou draag ik de zorg op voor mijn dochter,' stamelt hij in horten en stoten... 'en verder ál wat het mijne is... Jij zult mijn opvolger zijn. Een hoge eer, zeg ik je. Er valt nog heel wat te doen.' Dan overvalt hem nogmaals een aanval van woede. 'Jij zult mijn werk afmaken,' schreeuwt hij schor. 'Straf ze af, verdelg ze, de honden...' De opwinding is teveel voor hem. Zijn ogen sluiten zich, z'n hoofd zakt opzij, hij is dood... Intussen hebben de aanvallers niet stil gezeten. Een heftig gekraak doet zich horen, gevolgd door rauwe kreten. De poort is bezweken...

Tussen de bedrijven door had Eric al op eigen houtje zijn maatregelen getroffen. Om te voorkomen, dat op een gegeven ogenblik door het indringen van de aanvaller de vluchtgang overvuld zou raken, als allen tegelijk wilden vluchten, had hij vrouwen en kinderen, ouden en zwakken er maar vast heen gezonden. Het moest echter ook weer niet té vlug gaan, opdat de vluchtenden niet in het bos de achterste rijen der aanvallers tegen 't lijf zouden lopen. Om de vijand zo lang mogelijk bezig te houden, trekt de Noorman zich met zijn krijgers op de toren terug, waarbij hij helaas enkele mannen die niet gauw genoeg waren, moet verspelen. Langzaam aan weet Eric steeds meer mensen door de vluchtgang te laten ontkomen. Alleen het meisje Brigit weigert halsstarrig. Zij wil dat Eric, in wie zij haar enige steun en toeverlaat ziet, met haar meegaat. 'Laat mij niet alleen!' smeekt zij. 'Er is hier toch niets meer te redden! Als jij niet gaat, blijf ik ook!' roept zij uit, geheel van streek. Tenslotte weet Eric haar met een zachte drang te overreden. 'Ik beloof je, zodra ik kan, volg ik,' zegt hij. Zijn twee Noorse krijgers belast hij met de speciale zorg voor het meisje, en zo gaat zij eindelijk achter oude Cendrach aan, die ook zo lang mogelijk had willen wachten. Nog blijven Eric en zijn mannen op hun post, maar dan acht hij het toch raadzaam naar beneden te gaan. Daar kan hij met zijn kleine troep de ingang van het keldergewelf, waar ook de toegang tot de vluchtgang is, verdedigen en de aftocht van de vluchtenden dekken. Boven zijn hoofd hoort hij de indringers te keer gaan en daar ziet hij al een gestalte bij de ingang van de kelder. Juist heft de Noorman zijn hand om het teken tot schieten te geven... als hij de gestalte herkent; het is Mohaka...

Mohaka kijkt een moment naar binnen, roept iets achterom en voor Eric kan bedenken wat hem te doen staat, is de man al weer verdwenen. Blijkbaar heeft Mohaka in de duisternis niets kunnen onderscheiden. 'Nu maken dat we weg komen,' fluistert Eric de mannen toe, 'vóór ze hier beneden verder komen zoeken.' Een voor een duiken ze in het vluchtgat en als laatste verdwijnt Eric, die stil het luik achter zich sluit. Nauwelijks zijn ze in de gang, of ze horen boven zich vele voetstappen. Ineengehurkt blijven ze roerloos wachten, gespannen luisterend, tot de voetstappen zich weer verwijderen. De indringers weten dus blijkbaar niets van een vluchtgang. Met een zucht van opluchting vervolgen Eric en zijn mannen, gebukt lopend in de lage gang, hun weg. Een eind verder stuiten ze op Svein en zijn krijgers, die met Brigit en Cendrach op de Noorman gewacht hebben. 'Waar zijn de anderen?' vraagt Eric. 'De vrouwen en kinderen?' 'Ik heb ze zo gezegd niet meer gezien, Noorman,' zegt Svein. 'Die moeten allang bij de uitgang zijn, denk ik zo.' Ze gaan nu gezamenlijk verder en zien eindelijk in de verte een dun lichtstraaltje. Het is het luik van de uitgang. Tot hun verwondering is er niemand meer. 'Ze zijn er zeker op eigen gelegenheid vandoor gegaan,' veronderstelt Eric. Maar er klinkt enige bezorgdheid in zijn stem. Hij maant de anderen aan, stil te zijn en dringt tot bij het luik door. Langzaam en omzichtig doet hij het open, terwijl de anderen ademloos toezien.

Nadat Eric eerst eens goed heeft rondgekeken, waagt hij het, het luik geheel te openen en naar buiten te komen. Er is nergens onraad te bespeuren en Eric wenkt de anderen. 'Het zal nog wel even duren, voor ze er allemaal uit zijn,' zegt hij tot Svein. 'Intussen kunnen wij eens gaan zien, hoever we hier van de burcht af zijn.' Al spoedig ontdekken zij de nederzetting en het blijkt dat de aanvallers zich niet onbetuigd hebben gelaten. Alles is verwoest, zelfs de toren, die terwijl Eric en Svein staan te kijken, juist ineen stort. 'Nou, nou,' mompelt Svein, 'die donkere knapen hadden zogezegd niet veel op met Conall en zijn "witte mannen" en ze houden niet van half werk ook.' Ze keren terug, om zich weer bij de anderen te voegen. Dan zien ze een krijger van hun troep, die ademloos komt aanrennen, op een afstand gevolgd door Cendrach. 'Ze zitten achter ons,' hijgt de man, zodra hij dicht genoeg bij hen is. 'Ze hebben de vluchtgang gevonden en onze mensen zijn er nog niet allemaal uit...'

Zo snel mogelijk komen de mensen uit de vluchtgang. Degenen die achteraan zijn zorgen wel dat de voorsten opschieten, want ze horen hun achtervolgers hijgend en steunend steeds dichterbij komen. Vol ongeduld wachten de overigen tot eindelijk de laatste man uit het luik komt. 'Nu de uitgang grondig afsluiten,' zegt Eric. 'Svein, help me een handje, jij weet er wel raad mee.' De lange Sakser heeft geen aansporing nodig. Zware stenen en armdikke takken sleept hij aan en zo weten Eric en hij het luik dusdanig te blokkeren, dat het muurvast zit. 'Als ze dát open kunnen drukken, hang ik m'n zwaard aan de wilgen en ga kleedjes weven,' gromt Svein. De Noorman glimlacht, terwijl hij zijn blikken over de ongeduldig op vertrek aandringende groep laat gaan. 'Ik denk dat ze ons nu bovengronds ook wel gauw achterna komen,' zegt hij. 'Maar waar zijn de anderen gebleven, vrouwen en kinderen? Waar moeten wij die zoeken? We weten helemaal niet waar we ons bevinden. Is er hier ergens een meer of rivier die mogelijkheid biedt te ontsnappen?' vraagt hij aan de krijgers van de nederzetting. Maar de mannen blijken net zo min op de hoogte te zijn; ze weten heg noch steg. De tijd dringt, ze moeten weg, maar waarheen?

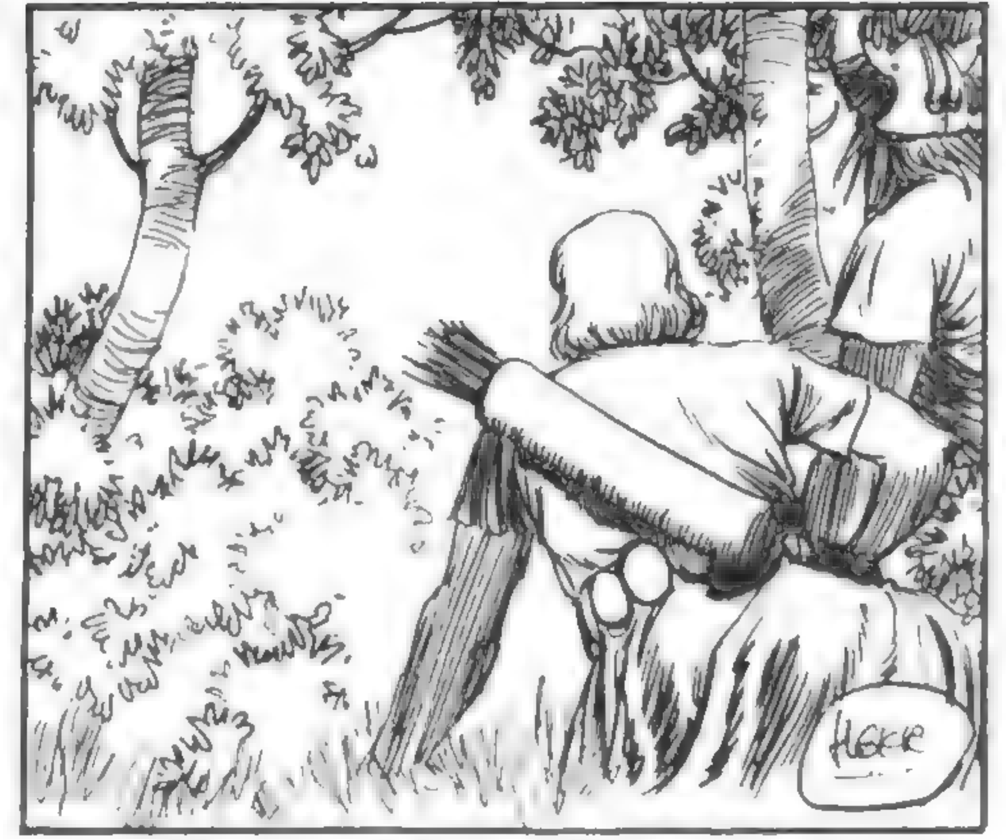

Eric vloekt binnensmonds. Hoe moeten ze vluchten voor hun achtervolgers, als ze niet weten waarheen? Een der krijgers beweert dat zich ergens in het westen een groot en afzienbaar water moet bevinden, maar zonder boten biedt dit evenmin ontsnappingsmogelijkheden. Eensklaps komt de gedachte aan Ragnar weer bij Eric op. Alhoewel hij beseft dat de kans om de vrijbuiter met zijn groep te vinden uiterst gering is, beveelt hij een aantal krijgers op onderzoek te gaan. De Noorman verwacht er weinig resultaat van, maar de hoop op redding en hulp stelt in ieder geval het meisje Brigit wat gerust. Bovendien DOEN ze nu tenminste wat... In overleg met de verspieders trekken zij in westelijke richting, uitgezonderd een klein groepje, dat schichtig in het woud verdwijnt. Zij vinden het blijkbaar veiliger op eigen houtje een heenkomen te zoeken en Eric laat hen maar gaan. Zo goed mogelijk trachten de mannen in de achterhoede het brede spoor dat de troep maakt uit te wissen. Voortdurend houdt Eric zelf met enkele krijgers het achter hen liggende terrein in het oog en wat hij al vreesde gebeurt. Ze zijn nauwelijks enkele uren onderweg als de Noorman de eerste achtervolgers aan de overzijde van de smalle bosweide ziet opduiken.

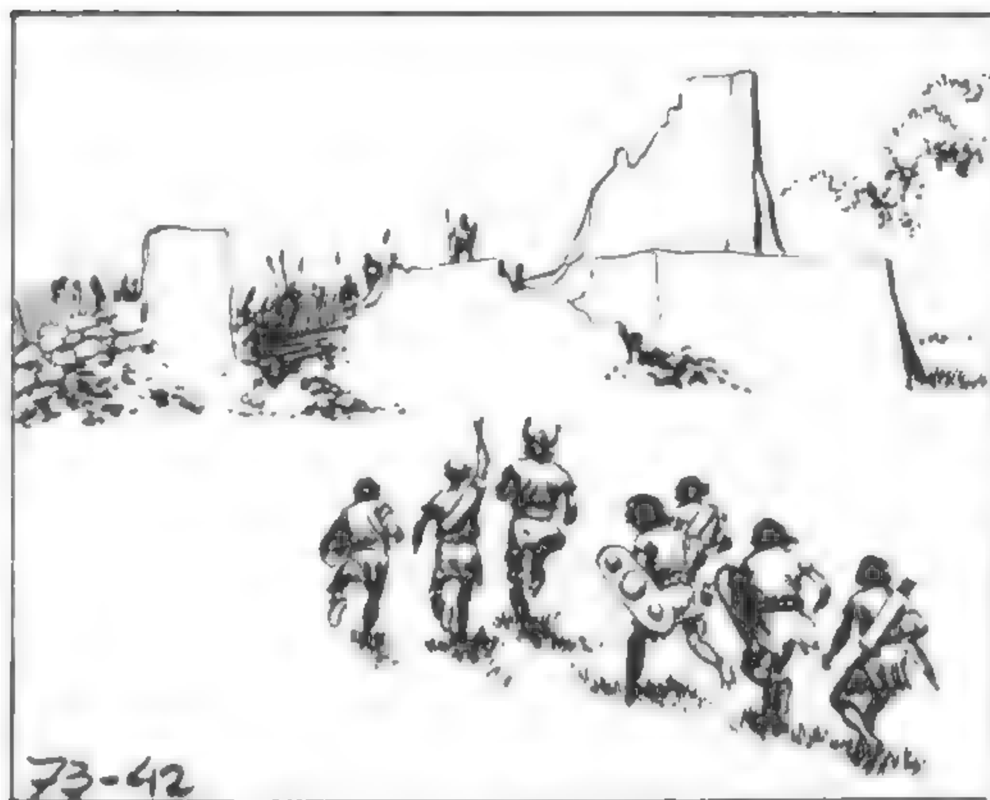
Nadat ze enige tijd doelloos hebben voortgelopen wendt Eric zich weer tot Conalls krijgers. 'Is hier nergens een geschikte plaats, waar we ons enigszins kunnen verdedigen?' 'Ja,' aarzelt een van de mannen, 'de ruïnes van de oude stad zijn hier in de buurt, enkel de muren staan nog overeind.' 'Wel, dat is tenminste iets,' zegt Eric. 'Ga er heen met het meisje en Cendrach en breng het daar zo goed mogelijk in staat van verdediging. Ik zal met een paar man trachten de achtervolgers tegen te houden!' Eric kiest enige krijgers uit die met pijl en boog bewapend zijn; terwijl de anderen snel op weg gaan zoekt hij met Svein en de krijgers een beschutte plek. Daar wachten ze roerloos in hinderlaag gelegen de achtervolgers af...

Het duurt niet lang of ze zien de roodhuiden in de verte aankomen. 'Denk er om,' fluistert Eric zijn mannen toe. 'Liever géén doden. Ik heb eigenlijk niets tegen deze mensen, integendeel. Maar ze zien ons nou eenmaal voor handlangers van oude Conall aan en willen zich wreken; waarschijnlijk óók op het meisje Brigit. Stel ze buiten gevecht maar mik op hun benen als het enigszins kan!' Als de achtervolgers dichtbij zijn worden ze door de pijlen van Eric en zijn mannen ontvangen. Ze stellen zich te weer en merken dat hun tegenstanders het blijkbaar niet op hun leven gemunt hebben. De meeste worden door ongevaarlijke wonden buiten gevecht gesteld, al valt er tóch hier en daar een slachtoffer. Ze begrijpen er niets van, maar blijven doorvechten. Voor Eric en zijn troep begint het te spannen want hun pijlen raken op. Dan, ineens, hebben zij succes; de tegenstander trekt zich langzaam terug. Waarschijnlijk is het alleen maar om opnieuw een aanval voor te bereiden, bedenkt Eric grimmig. In ieder geval moet hij er snel gebruik van maken; indachtig een vorig maal heft hij een vreselijk krijgsgehuil aan. Zijn mannen begrijpen de bedoeling en volgen zijn voorbeeld zodat het bos vervuld wordt door een ijselijk geschreeuw. De tegenstander houdt zich stil en diep gebukt rent Erics troep tussen de struiken en het lage geboomte door, in de richting van de ruïne...

Zonder op of om te kijken rennen de mannen voort, waarbij Conalls krijgers de weg aangeven. Eindelijk bereiken ze een open vlakte en ontwaren de resten van wat eens een groot bouwwerk geweest moet zijn. De vooruitgezonden krijgers, die de ruïne zo goed mogelijk in staat van verdediging hebben gebracht, halen de vluchtenden binnen. Nadat hij wat op adem is gekomen, gaat Eric met Cendrach en Svein rond, om de toestand van hun primitieve vesting in ogenschouw te nemen. 'Het kón slechter,' stelt Eric vast. 'De aanwezigheid van een waterput is om te beginnen al een groot voordeel.' De mannen die de ruïne bezetten, hebben bovendien flink wat wild kunnen schieten, zodat ook voedsel voorradig is. 'Zijn de verkenners die naar Ragnar de Rode zoeken al terug?' vraagt de Noorman. Dit blijkt niet het geval te zijn. Svein, die met een somber gezicht rondloopt, laat zich eensklaps horen. 'Mij bevalt dit zaakje hier zogezegd niets. Ik heb meer met die roodhuidige kerels op, als je het mij vraagt. Hadden we toen maar dat aanbod van die Mohaka aangenomen! Nou zitten we er maar mee!' Terwijl Eric hier en daar nog snel een verbetering aanbrengt, ziet hij plotseling beweging aan de bosrand in de verte. 'Ze komen,' roept hij zijn mannen toe. Terwijl hij zich opmaakt, om hun schamel toevluchtsoord zo goed mogelijk te verdedigen, naderen de roodhuidige krijgers de ruïne.

Van de wallen af slaan Eric en Svein de bewegingen van de tegenstanders gade. Deze zijn niet meer dichterbij gekomen en bepalen zich ertoe, enkele pijlen af schieten, die echter niets raken. Svein moppert onverstaanbaar. 'Ze zullen wel wachten met aanvallen tot morgen vroeg, voor zonsopgang, zoals gebruikelijk,' zegt Eric. Toch geeft hij de krijgers opdracht, op hun hoede te blijven. Daar er voorlopig geen gevaar dreigt, maakt hij van de gelegenheid gebruik, de voormalige nederzetting eens grondig te bekijken. Hierbij ontmoet hij Brigit; het meisje blijkt ook op zoek naar hém en vraagt of hij gelegenheid heeft, naar haar te luisteren. Enigszins verwonderd stelt de Noorman vast, dat Brigit een verdrietige en uiterst zenuwachtige indruk maakt. Uit haar woorden blijkt, dat hij goed heeft gezien; zij stelt zichzelf blijkbaar verantwoordelijk voor de toestand, waarin Eric en de zijnen geraakt zijn. 'Het is vreselijk,' stamelt zij, 'dat ik zoveel last bezorg, jou en je vrienden... De aanvallers hebben het immers allereerst op ons gemunt. Jij zou misschien...' Eric wimpelt haar lachend af. 'Maak je geen zorgen! Bovendien komen zij hier niet zo gemakkelijk in en als ze dát merken, geven ze het waarschijnlijk wel op.' Brigit begrijpt heel goed, dat Eric haar gerust wil stellen, en ze schudt mismoedig het hoofd. De Noorman weet echter het gesprek handig een andere wending te geven, door over de oude nederzetting te beginnen: 'Hoe oud zou deze sterkte zijn?' 'O, heel oud,' vertelt het meisje. 'Het was een van de eerste bouwwerken, die onze voorvaderen in het nieuwe land maakten. Ze hadden vele kostbaarheden uit het stamland overzee meegebracht. Waar dat alles gebleven is, zal wel nooit opgehelderd worden... Wij hadden slechts een klein gedeelte. Maar Conall, mijn vader, zei altijd, dat hier in de ruïne een grote goudschat verborgen moet zijn.' Svein, die er bij komt staan wordt eensklaps een en al belangstelling. 'Tjonge,' knort hij met een brede grijns, die de somberheid van zijn verweerde tronie vaagt, 'als dat zo is, zal ik deze in elkaar gezakte steenhoop tot mijn laatste snik verdedigen.'

Glimlachend om Sveins uitroep vraagt Eric: 'Maar als dat zo is, waarom werd er dan niet eerder een poging gedaan deze schat te vinden?' 'O, maar dat is talloze malen geprobeerd,' antwoordt Brigit. 'Ook mijn vader zelf heeft herhaaldelijk gezocht; nooit is er iets gevonden.' 'Wat is het voor een schat?' mengt Svein zich in het gesprek. 'Goud, sieraden en edelstenen,' is het antwoord onverschillig. Svein staart het meisje met een ongelovig gezicht aan. 'Zou het, Noorman?' zegt hij dan en met knipperende ogen laat hij er op volgen: 'Er valt zogezegd toch niets voor me te doen, eh... mag ik eens gaan snuffelen?' Zonder antwoord af te wachten gaat hij voort: 'Dan ga ik eerst maar in de kelder zoeken, dat is de aangewezen plek voor een schat.' Eric knikt spottend. 'Welja, doe je best, Svein!' Deze is echter al verdwenen, voor de Noorman is uitgesproken. Het enthousiasme van Svein heeft zelfs een glimlach op Brigits gezicht tevoorschijn geroepen. Juist wil Eric verder gaan met zijn speurtocht in de bouwval, als een kreet hem doet opzien. Een der krijgers op de wallen schreeuwt opgewonden en wijst in de verte. Drie mannen komen over de vlakte op de ruïne toe. Zij zijn al halverwege en zwaaien heftig met de armen.

Eric springt naar voren en ziet, dat de drie mannen tot op korte afstand van de wallen genaderd zijn. 'Wij willen met je aanvoerder spreken,' roept een der mannen. Eric geeft te kennen dat hij dat is. 'Wat heb je mij te zeggen?' roept hij. 'Mohaka zendt ons,' is het antwoord. 'Hij draagt ons op je te zeggen dat het zijn wens niet is, strijd met je te voeren. Lever ons alleen de vrouw uit; deze laatste van het verdoemde geslacht en er zal vrede zijn!' 'Ga terug naar Mohaka,' geeft de Noorman zonder aarzelen ten antwoord, 'en zeg hem, dat ook wij geen vijandschap voor je volk voelen. Maar tot die prijs willen wij geen vrede. Wij zullen de vrouw nooit uitleveren.' Het gezicht van de aanvoerder der drie mannen verraadt geen enkele aandoening bij het aanhoren van dit antwoord. Alleen zijn ogen schitteren even met een felle gloed, als hij roept: 'Bitter zul je je besluit berouwen en de wolven zullen om je gebeente huilen!'

Somber gestemd staart Eric de drie afgezanten na. Als hij zich omdraait, kijkt hij recht in de ogen van Brigit, die ongemerkt achter hem is gekomen en alles heeft gehoord. Het meisje is erg ontdaan. 'Nu zie je, dat ik jou en de jouwen slechts ongeluk aanbreng,' roept zij uit. 'Laat mij toch gaan!' Maar Eric geeft haar een bemoedigend klopje op de schouder. 'Komaan, wat denk je wel van mij?' zegt hij schijnbaar opgeruimd. 'Je moet wat meer vertrouwen in ons hebben.' Op dit ogenblik komt Svein, die al die tijd in de kelders aan het zoeken is geweest, terug. Zijn gezicht weerspiegelt maar al te duidelijk het resultaat van zijn moeite. 'Niets!' moppert hij, 'geen goud.' De opgewekte uitdrukking op het gezicht van de Noorman is verdwenen, als hij Svein toebijt:

'Jij met je goud! Wat kan mij dat op het ogenblik schelen! Ik wou dat er water in die put zat! Hij is bijna droog!' Ietwat verbaasd kijkt Svein hem aan en Eric vertelt hem het voorgevallene met de drie mannen. 'We moeten ons dus voorbereiden op een flink gevecht,' besluit hij. Dit doet de lange Sakser kennelijk goed. 'Wel,' gnuift hij, 'een knokpartij komt me net van pas.' 'Dat is allemaal goed en wel,' verzucht Eric, 'maar het vlees is bijna op en het water schaars. We zullen een harde dobber hebben.' Zo gaat de bezetting van de vervallen sterkte met een bezwaard hart de nacht in. Dan, in de diepe stilte van de naderende ochtend, groeit de spanning tot een dreigende beklemming, als de flauwe schemering van de dageraad zichtbaar wordt...

Hoewel het langzamerhand geheel licht is geworden gebeurt er niets. Eric die zich bij zijn mannen op de wallen heeft gevoegd tuurt aandachtig in de verte. Opeens ziet hij een dunne rookspiraal opstijgen en nog een en nóg een... 'Ze maken kampvuren, dat belooft weinig goeds,' mompelt hij, en vervolgt hardop: 'Ze willen ons uithongeren, natuurlijk! Denken zij, dat ze ons niet uit deze vesting krijgen zonder teveel verliezen, óf... wil Mohaka geen gevechten met ons... ik weet het niet. Maar hoe dan ook, we moeten stand houden! ! Het ergste is het water. Buiten eten kun je eerder dan buiten drinken. En die put is aan het verzanden. We zouden een poging kunnen doen door hem dieper uit te graven.' Voor Eric iemand voor dit karwei heeft kunnen aanwijzen roept Svein haastig: 'Oh, dat kan ik wel doen, Noorman. Van een vechtpartij zie ik nou toch nog niets komen.' Plotseling vol ijver begeeft hij zich naar de put, langzamer gevolgd door Eric en enkele anderen. De reus laat zich handig in de opening zakken door zich tegen de wanden schrap te zetten en verdwijnt zo in de diepte. Het wordt doodstil daar beneden. Dan klinkt er een geweldig geschreeuw gevolgd door een woeste kreet als een schaterlach... Hevig geschrokken buigt Eric zich over de opening. 'Svein,' brult hij uit alle macht, maar er komt geen antwoord.

Het blijft weer een hele tijd stil; daarna horen ze een gestommel dat nader komt en even later verschijnt het breedgrijnzende gezicht van de lange Sakser in de opening. Een stralende lach vertrekt zijn verweerde kop in talloze rimpeltjes. 'Het ligt er vol! Het ligt er boordevol, Noorman, geen nood meer!' stottert hij opgewonden. 'Vol? met wáter?' vraagt Eric, verbaasd over de enorme vreugde die de reus tentoonspreidt. 'Ha, WATER...' lacht Svein uitbundig. 'Néé man; met goud! Vol met goud en kostbaarheden!!! Het is alleen jammer dat het allemaal zo diep in de modder is gezakt. Maar wij vissen het er wel uit en dan zijn we rijk! Rijker dan we ooit geweest zijn. Ha, de rijkste mensen van de wereld, Noorman.' Nog helemaal ondersteboven van zijn vondst begint hij op te sommen wat er zoal ligt. Wat kalmer laat hij erop volgen: 'Een ding is zeker! Ze kunnen nou komen of niet, maar er moet heel wat gebeuren voor ze Svein Langtand van deze plek vandaan krijgen!' Eric die onder Sveins opwinding nogal kalm gebleven is, knikt: 'Ja, ik begrijp dat je met je ontdekking in je schik bent; maar wat hébben we op het moment aan al die schatten, wat hebben we eraan, wat doen we ermee, kunnen we er schepen mee kopen, schepen om mee naar huis te varen, kun je er de krijgers mee bedwingen, hongerstillen, dorstlessen?' Deze woorden temperen Sveins vreugde een beetje. 'Nee, m'n vriend,' gaat Eric voort, 'dat goud zal daar over honderd jaar nog net zo liggen, als wij geen kans zien hier uit te komen. Er dient iets te gebeuren en als ZIJ daar niets beginnen dan doen WIJ het! Vannacht ga ik met enkele krijgers erop uit om te zien of we er ongemerkt tussenuit kunnen glippen. In elk geval zal ik moeten proberen voedsel en drinkwater mee te brengen. Lukt dat niet, Svein, dan is het binnenkort met ons gedaan. Goud of geen goud...'

Ondanks de heftige tegenwerkingen van Svein en Brigit zet Eric zijn plan door. Met enkele krijgers laat hij zich aan de schaduwzijde van de ruïne in het hoge gras zakken. De maan overstraalt het landschap en biedt niet veel gelegenheid tot schuilen. Voorzichtig kruipen de mannen achter Eric aan door het gras dat hoog genoeg is om hen zo net nog te verbergen. Heel langzaam gaat het tot opeens het lage geroep van een uil vanaf de bosrand over de vlakte klinkt. Het lijkt echt genoeg, maar toch schiet de gedachte Eric door het hoofd: IS het wel een uil... Er gebeurt echter niets verontrustends. De mannen zetten hun moeizame tocht voort, onbewust van een paar spiedende donkere ogen die hen vanuit de bosrand gadeslaan. Onbewust ook van het feit dat ze allang ontdekt waren en dat deze spiedende ogen toebehoren aan één der krijgers van Mohaka. Dan klinkt wederom de sinistere uilenroep...

Na het tweede uilengeroep horen de voortkruipende mannen niets meer. Ze naderen de bosrand en bereiken het lage struikgewas, zonder ook maar iets verdachts bespeurd te hebben. Eensklaps is er een licht gerucht achter hen en ze zien enkele vreemde krijgers opduiken. Hoe is dat mogelijk, denkt de Noorman, stomverwonderd. We moeten vlak langs die kerels gekomen zijn, zonder iets van hen bemerkt te hebben. Tegelijkertijd zijn de achterste krijgers uit zijn troepje al overmeesterd. Alles gaat zo snel en geluidloos in zijn werk, dat Eric er zich amper rekenschap van kan geven. Nu duiken ook vóór hem krijgers op en in een poging, te redden wat nog te redden valt, schreeuwt Eric zijn overgebleven mannen toe: 'Verspreiden, vlug!' Met zijn oude korte Keltische zwaard hakt hij wild om zich heen en ziet kans snel weg te duiken. Ineens voelt hij dat hij gewond is... Achter hem is weer rumoer ontstaan. Zijn krijgers verdedigen zich fel, maar het schijnt niet veel te baten. Met één sprong werpt de Noorman zich tussen enkele dichte struiken en laat zich plat op de grond vallen. Hijgend ligt hij een ogenblik roerloos. Maar hij moet verder weg zien te komen van deze stille, razendsnelle kerels, die hij overal om zich heen weet. Moeizaam en gehinderd door zijn verwonding schuift Eric verder en verder.

Erics wond steekt maar is blijkbaar niet van ernstige aard. Hij luistert scherp, bezorgd over het lot van zijn krijgers, doch het is onmogelijk uit te maken, waar zich vriend of vijand bevindt. Wel is hij overtuigd, dat zijn mannen, indien mogelijk, aan zijn uitroep zich te verspreiden gehoor gegeven hebben. Het gekraak in de struiken om hem heen komt weer naderbij en opnieuw sluipt de Noorman verder. Hoe dan ook, hij moet de ruïne zien te bereiken. Hij ziet, dat hij weer aan de rand van de vlakte is gekomen. Het gekraak van takken vlak bij jaagt hem verder; verbeten klemt hij zijn kaken op elkaar en springt naar voren, de vlakte op. Hij rent in de richting van de ruïne, rent voor zijn leven, terwijl de pijlen van alle kanten op hem toesuizen.

Op de burcht heerst grote ongerustheid over het lot van Eric en zijn mannen. Steeds opnieuw dwalen Sveins blikken van de wallen over de vlakte. De spanning neemt hand over hand toe en bereikt haar hoogtepunt, als Svein in de verte een eenzame figuur ontdekt, die over het maanbeschenen veld op de burcht aan komt rennen. Al gauw herkent Svein de Noorman, die, wegduikend en bukkend voor de hem achterna gezonden pijlen, toch de ruïne weet te bereiken. Zijn wond, waarschijnlijk van een speer, heeft gelukkig niet veel te betekenen. Bezorgd staan allen om Eric heen die – nog buiten adem – zijn ervaringen vertelt: 'Er is geen doorkomen aan,' zegt hij bekommerd. 'Overal zitten die kerels, we zijn geheel omsingeld. Waar mijn mannen gebleven zijn, weet ik niet. Ik hoop dat ze er doorkomen... Wij zitten hier klem; we kunnen niets beginnen.' 'Nou,' komt Svein onverschillig, 'mij een zorg! Ik lust ze allemaal wel als het moet. Mij krijgen ze hier toch niet vandaan, dat is alvast zeker.' Maar de lange Sakser is wel de enige die er zo luchtigjes over denkt. Allen zijn bedrukt en vooral Brigit voelt zich ongelukkig. Uit een stil hoekje slaat het meisje zwijgend de mannen gade, die om harentwil in deze benarde toestand zijn geraakt. Die kerels zijn in staat, voor mij de dood in te gaan, denkt ze. Zij zullen nooit toegeven; Eric zéker niet. Er moet iets gebeuren, ik kan dít niet langer aanzien...

Bij een klein kampvuur bespreekt Eric met zijn mensen de hopeloze toestand waarin ze verkeren. Hij, als hoofd van de kleine gemeenschap, draagt de verantwoording voor hen allen en het is een zware opgave, te beslissen wat er moet gebeuren. Oude Cendrach stelt voor, het met onderhandelen te proberen. 'Wij zijn toch geen vijanden,' zegt hij. 'We hadden beter dadelijk met die Mohaka...' begint Svein. Ineens stopt hij, beseffend, dat zijn woorden het meisje Brigit pijnlijk moeten aandoen. 'Nou en,' gaat hij luid verder, 'ik zei al, ik laat me door niemand hier vandaan jagen! Laat ze maar komen.' Eric heeft amper naar Svein geluisterd. Hij knikt afwezig en wendt zich weer tot Cendrach. 'Ja, onderhandelen lijkt mij de enige weg. Ik zal morgen in de vroegte zelf er op uit gaan en trachten me met Mohaka in verbinding te stellen. Laat ons nu gaan slapen, er valt toch niets meer te doen.' Als Eric zich naar zijn legerstede wil begeven, treedt in het schemerdonker Brigit hem in de weg. Blijkbaar heeft ze daar op hem gewacht. Ze kucht verlegen. 'Jij... je gaat dus morgen naar Mohaka?' vraagt ze zacht. 'Ik... wel, dan moeten we nu maar, eh, elkaar goedenacht toewensen.' Eric wil haar vriendelijk antwoorden, als zij plotseling vlug naar voren komt. Voor hij weet wat ze van plan is, heeft ze hem een vluchtige kus op de wang gedrukt. 'Welterusten, Noorman,' klinkt het als een zucht en dan hoort hij slechts haar vlugge voetstappen in de duisternis snel verdwijnen. Eric is een moment totaal overbluft. 'Och, ze heeft natuurlijk een soort schuldgevoel, dat wij door haar hierin verzeild zijn.' Hij schudt zijn hoofd wat meewarig en zoekt zijn legerstede op, waar hij in een onrustige slaap valt. Midden in de nacht wordt hij wakker, met een schrik. Een gevoel van hevige onrust heeft hem plotseling bevangen en hij weet... er is iets gebeurd! Vlug staat hij op en met een vaag besef waar hij moet zoeken, begeeft hij zich naar Brigits slaapplaats. 'Brigit,' roept hij, maar geen antwoord volgt. Het meisje is verdwenen! Bij het vale licht ontdekt hij een vreemd voorwerp op de grond; hij raapt het op en houdt een stukje berkenbast in de hand...

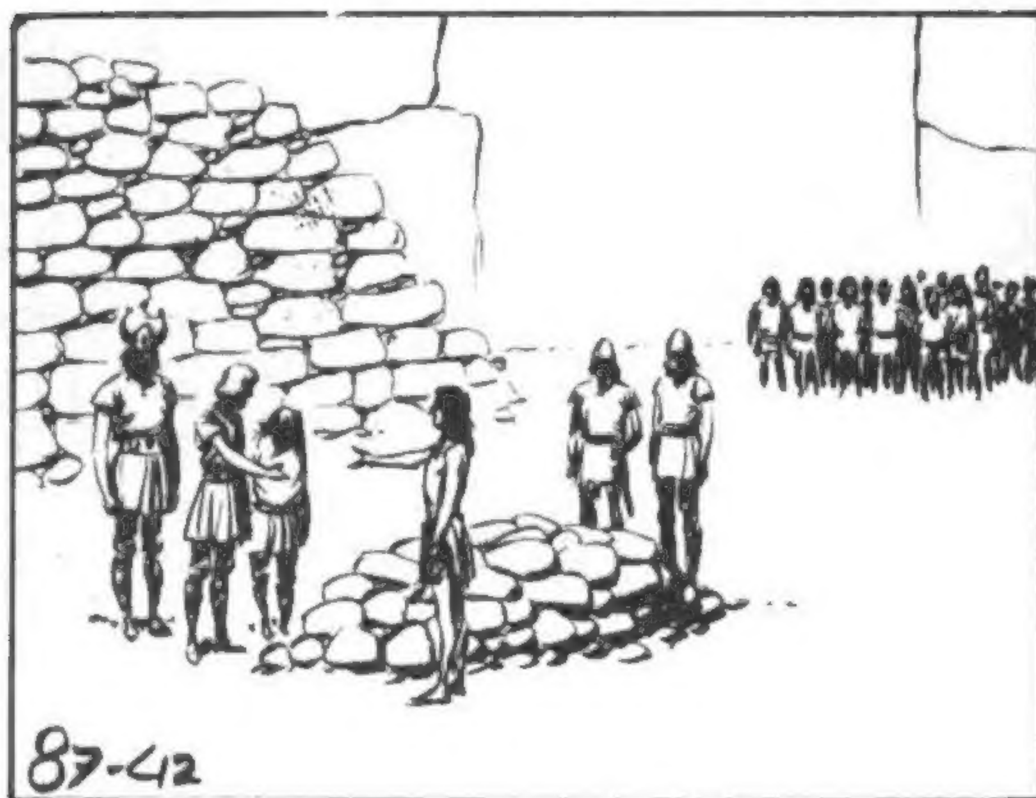
Meteen rent Eric naar buiten, luid roepend om Cendrach. Hij hoopt, dat de oude man de onleesbare rode schrifttekens op het stuk berkebast kan ontcijferen. Woedend ondervraagt hij de schildwachten, maar de mannen hebben niets gezien. 'Toch moet zij er vandoor zijn,' snauwt Eric. Inmiddels zijn Cendrach en Svein op het nachtelijk lawaai komen aanlopen. En terwijl de scheepsbouwer zich over het schrift op de berkebast buigt, richt aan de rand van de vlakte een tengere gestalte zich hijgend en rillend op. Ze is bang... Brigit; ze weet, dat ze groot gevaar loopt, door zich vrijwillig in handen van Mohaka te stellen, maar het is de enige manier om Eric en zijn dappere mannen te redden. Nog éénmaal kijkt ze om naar de burcht, en ze hoopt, dat haar vlucht onopgemerkt is gebleven. Dan sluipt ze, onhandig en vreesachtig, in de richting van het zwakke schijnsel van Mohaka's kamp. Twee krijgers spitsen de oren, ze stoten elkaar gelijktijdig aan. 'Zie jij ginds die beweging, mijn broeder?' fluistert de een. 'De dwazen pogen ten tweede male uit te breken. Kom!' En met de bogen gereed, sluipen de krijgers geluidloos in de richting, waar Brigit zich met angstig kloppend hart door het struikgewas worstelt...

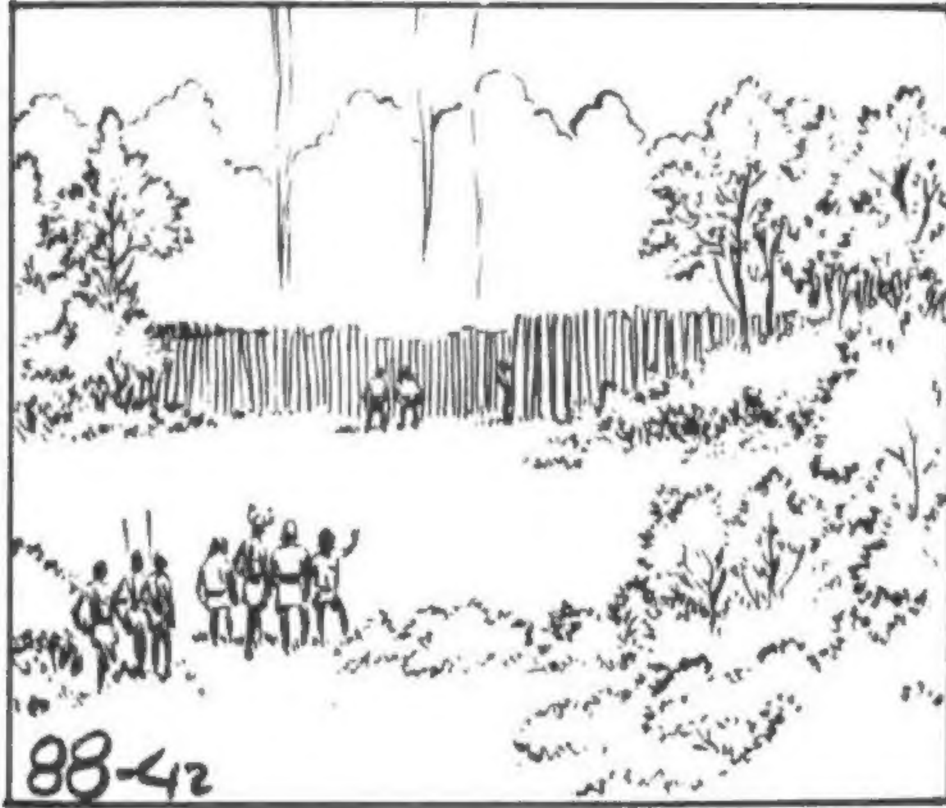
Op de burcht is Cendrach er intussen met veel moeite in geslaagd de mededeling op het stuk berkebast te vertalen. Hij leest: 'Tracht niet mij te volgen. Ik ga heen om mij vrijwillig aan Mohaka over te geven. Ik vermaak, als laatste van mijn geslacht, aan jou álle schatten, die jij vindt. Moge vrede je deel zijn. Vaarwel.' 'Had ik slechts kunnen vermoeden wat zij van plan was,' roept Eric ontroerd uit. 'We moeten iets doen om haar te redden!' Mismoedig dwaalt Erics blik over het landschap. Het is een hopeloze opgave; het meisje kan in elke willekeurige richting zijn gegaan. Op dat moment weerklinkt een kreet van een der wachters. De man wenkt hen en vanaf de wallen zien ze een gestalte over de vlakte naderen, die iets draagt. Op enige afstand van de ruïne blijft de gedaante staan en een heldere stem klinkt door de stilte van de nacht tot hen op. 'De grote geelharige krijger mag komen om met Mohaka te spreken, maar alleen.' Het treft Eric als iets onheilspellends, dat Mohaka zelf is gekomen. Svein waarschuwt hem voor een mogelijke valstrik, maar Eric ziet Mohaka niet aan voor een dergelijke laffe streek. Alléén gaat hij op de wachtende gestalte af. Dan ziet hij wat het is, dat Mohaka in zijn armen draagt... Het is het levenloze lichaam van Brigit. Een kille woede maakt zich eensklaps van Eric meester. 'Moordenaar,' sist hij de zwijgende Mohaka toe. Maar voor hij verder kan gaan, valt de hoofdman hem met een vreemd-zachte stem in de rede. 'Mohaka begrijpt wat jij denkt, maar jij denkt verkeerd! Weet, dat Mohaka de dood van deze jonge vrouw betreurt, evenzeer als jij. Als Mohaka had kunnen weten, welk een schone, onschuldige bloem deze laatste van het verdoemde geslacht was, was dit niet gebeurd. Zij kwam, om je leven te redden, maar een van mijn krijgers meende door een aanvaller te worden beslopen en schoot haar neer. Haar laatste woorden waren voor Mohaka. Zij luiden: "Laat er vrede zijn... begraaf de strijd..." Wil mijn broeder met de gele haren haar laatste wens vervullen? Mohaka reikt je de hand in vriendschap. Aan jou thans de beslissing, of de dood van dit meisje vergeefs is geweest.' Enkele ogenblikken staat Eric roerloos; zijn ogen boren zich in die van de man tegenover hem, maar er is eerlijkheid in diens blik. Dan zegt de Noorman: 'Het is wel. Er zal vrede zijn.'

De donkere krijger en de blonde Noorman gaan tezamen terug naar de ruïne waar het verhaal van Brigits dood diepe indruk maakt. Tegen het ochtendgloren vindt de begrafenis plaats. Over het graf heen reiken Eric en Mohaka elkaar stil de hand, vervuld van eenzelfde gedachte... Hierna volgen de noodzakelijke besprekingen waarbij blijkt dat Mohaka de krijgers van Conall uitgeleverd wil hebben. Met al zijn overredingskracht pleit Eric voor de mannen, tot tenslotte Mohaka toestemt, hen met vrede te laten. 'Laat ons van deze plaats des doods vertrekken,' stelt Mohaka voor. 'Mijn broeder moge mij met zijn mannen vergezellen, we zullen dan ginds een feest van vrede en vriendschap aanrichten!' Bij dit alles heeft Svein zich aldoor achteraf gehouden. Nu trekt hij zich verder en verder terug tot hij bij de put is beland. Mokkend en stil slaat hij vandaar het tafereel gade. Mohaka die allen plechtig de hand heeft gedrukt komt nu ook op Svein af, maar deze houdt met een norse uitdrukking op zijn gezicht beide handen op de rug. 'Ik moet er niets van hebben,' gromt hij weerbarstig. 'Ik vertrouw dat mooie gedoe niet. Ik GA niet mee!' Als om hulp zoekend kijkt hij naar de Noorman, die begrijpt waar de schoen wringt. Mohaka verstrakt onmiddellijk bij deze bejegening, maar Eric haast zich hem op de hoogte te stellen van de reden waarom Svein zich zo gedraagt. Een trage glimlach glijdt over het gelaat van Mohaka als hij zich tot Svein wendt: 'De uit deze aarde geborenen hechten niet aan de schatten waarvan de grote krijger spreekt. Zelfs willen zij hélpen, deze op te graven. Ze zullen je toebehoren. Ook in Conalls burcht vonden wij schatten, maar zo weinig tellen wij dit, dat wij ze onder het puin hebben laten liggen.' Svein draait zienderogen bij na deze mededeling. Hij grijnst opgelucht. 'Dat is prachtig, dan haal ik ze er wel uit, Mohaka. Ha, ik word als maar rijker. Hier geef mij de vijf!'

Niet alleen Svein, zelfs Eric is in zijn schik met de schat aan goud en juwelen, welke hem in de schoot gevallen is. Ook dit gedeelte van Cendrachs legende is dus uitgekomen! De overgebleven krijgers van Conall die – nolens volens – tot het laatste toe aan Erics zijde bleven, zijn inmiddels ontwapend. De meesten zijn blij, ongemoeid te vertrekken, maar een deel zou het liefst bij Eric blijven en als deze een goed woordje voor hen doet bij Mohaka, heeft deze daartegen geen bezwaar. Gevaar hoeft hij van de verslagen wapenknechten immers toch niet meer te vrezen. En zo begeven zij zich naar het dorp van Mohaka, een half in het groen verborgen ompaalde nederzetting. Een der eersten, die hun tegemoet snelt, is een jonge vrouw... Svein herkent haar: het is het meisje, met wie hij indertijd in de grafkelder opgesloten heeft gezeten. 'Mijn bruid!' glimlacht Mohaka trots. 'Hoor thans, wat Mohaka te zeggen heeft, jij geelharige broeder,' vervolgt het jonge opperhoofd. 'Jij bent van verre landen gekomen, met vriendschap in je hart, wijsheid in je geest. Het is Mohaka's wens, dat jij bij de "uit-deze-aarde-geborenen" blijft en hen voorgaat in de dingen die goed zijn! Mohaka en zijn krijgers zullen luisteren en gehoorzamen, want zij weten, dat jij wijzer en sterker bent dan zij. De geelharige mag spreken!' Het valt Eric niet gemakkelijk het jonge opperhoofd duidelijk te maken, dat zijn voorstel niet uitvoerbaar is en deze kan zijn teleurstelling nauwelijks verbergen. Maar hij knikt glimlachend. 'Het zij zo... broeder... Vergun Mohaka dan op andere wijze zijn vriendschap... te bewijzen...' 'Schenk ons de middelen om een schip te bouwen, Mohaka,' zegt Eric. 'Daarmee zullen wij de verre reis over het brede water maken en zo mogelijk zullen wij ééns terugkeren... om hier in dit schone land van Belofte, een nieuw bestaan op te bouwen.'

Lees het volgende nummer: DEEL 39 HET LOON DER HEBZUCHT

In deze serie zijn verschenen:

1 *De steen van Atlantis*
2 *De ondergang van Atlantis*
3 *De Sultan van Akaiim*
De geheimzinnige Bron
4 *Het Stenen Beeld*
Gevangenen der Romeinen
5 *De valse Koning*
6 *Het Wapengericht*
Het Goud der Ozmecs
7 *Het Rijk van het Midden*
8 *Storm over China*
9 *De Zoon van Eric de Noorman*
10 *De strijd om het Recht*
De zwarte ruiter
11 *De Koning der Steppen*
12 *De Boog van Allard*
Het Tyrfing-mysterie
13 *De twintig laatsten*
Strijd om Heidrun
14 *De prijs der wrake*
15 *De Vloek van het Goud*
Het Moerasmonster
16 *De wolven van Scorr*
17 *Het verbond der*
Groene Dolken
18 *Het geheim van de*
Verboden Stad
19 *De Burcht van Myrkven*
20 *De Heer der Heruli*
21 *De Jacht op het Zwaard*
22 *Het Pad der Verschrikking*
23 *De Weg der Gedoemden*
24 *Svitjold's Offer*
25 *Het Teken der Joms*
26 *De Witte Raaf*
27 *De Stem van het Hoogland*
28 *De Scheepsbouwer*
29 *De Wolf en de Havik*
30 *De Wraak van de Weerwolf*
31 *De Prooi van de Rode Rots*
32 *Het Raadsel van Tuaim Mor*
33 *De Gouden Droom*
34 *De Romeinse Helm*
35 *De Koningin van de Eilanden*
36 *De Grote Beslissing*
37 *De Banneling van IJsland*
38 *Het land der Witte Mannen*